

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 30 d broj 583

ODUSTATI ILI UMRIJETI

Gordon D. Shirreffs

ODUSTATI ILI UMRIJETI

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Marinko Gručić**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i cdg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan-Bender** (»Život«).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 583

GORDON D. SHIRREFFS: ODUSTATI ILI UMRIJETI

Naslov originala: DER HALBBLUTMANN

Recenzija: **Mladen Stary**

Copyright: Zauberkreis-Verlag, Rastatt, posredstvom G.P.A., München

Prijevod: **Thea Vodopija**

LASO 583 izlazi 14. 12. 1984.

I

Hladni proljetni vjetar tjerao je pješčani zastor kroz ogoljelu dolinu Hualapai. Dva su muškarca stajala kraj konja i gledala prema sjeveru, gdje je kanjon Kolorado tvorio granicu između Arizone i Nevade.

Lee Kershaw sklonio se u sjenu svoga kulaša i savijao cigaretu.

— Krenuo je prema Vergin Crossingu. Najvjerojatnije želi prijeći rijeku — zaključio je.

Queho, njegov pratilac, odmahnuo je glavom. Svijetle mu oči bijahu u neobičnom kontrastu s tamnim licem.

— Misliš da nije krenuo prema utvrdi? — začudio se Kershaw. ^

Willow Grove Spring — kratko će Queho i nastaviti bujiti prema jugu.

— Pa to je četrdesetak kilometara jugoistočno. Zašto bi Ahvote otrčao ravno u ruke svojim progoniteljima? — čudio se dalje Kershaw.

— Možda se želi sastati s onom ženom — bezizražajna lica napomene Queho na lošem engleskom.

— Misliš gospodu Felding?

Queho kimne.

— Pukovnik putuje u tvrđavu Mohave. Sa ženom, je li? — nasmiješi se značajno.

— Zapravo sam mogao i sam doći na tu pomisao — nasmijao se Kershaw i kimnuo. — Felding zacijelo nije ostavio svoju dragu ženu u Prescottu. Što bi on bez nje? Nije lud! Zamišljeno je pogledao prema jugoistoku. Ahvote je uspio pobjeći pošto nije uspio u pokušaju da siluje Feldingovu suprugu.

Kershaw i Queho slijedili su ga kako bi ga uhvatili i predali vlastima. Kad su ga uhvatili, Ahvote je nožem teško ranio Kershawa. Rana se zagnojila i dugo nije zacijelila. I danas, kad bi duže sjedio u sedlu, boljela bi ga i smetala.

Kad je poslije Ahvote pobjegao iz zatvora i pri tom ubio jednog čuvara, ljudi iz uprave ponovo su posjetili poznatog lovca na ljudske glave i zamolili ga za pomoć. Kershaw je pristao i zajedno sa svojim pratiocem Quehom krenuo u potragu za odbjeglih zatvorenikom. Pitao se je li uistinu moguće da se Ahvote odlučio i drugi put približiti Feldingovoj supruzi.

– Ako je pokušaj posjetiti, uistinu je lud – promrmljao je Kershaw. – Najmanje deset vojnika pratit će Feldingove i neće ih ispuštati iz vida.

– Ako Ahvote želi ženu, on je dobiti – loše se izražavajući nasmiješio se Queho. – On je želi, znači dobiti je – zaključio mirno. Tamno mu lice nije izražavalo nikakav osjećaj. Mješanac je već u nekoliko navrata dokazao da se odlikuje upravo neugodnom sposobnošću da predvidi buduće događaje.

– Nema smisla odjahati do rijeke – objasnio je Queho.

– Dosad je išao istim putem kao i pri prvom bijegu – zamislio se Kershaw.

– To ne znači ništa – odmahne Queho. Sagnuo se i pregledao bedro svoga crvenog konja. – Konj će ubrzo hramati – nezadovoljno promrmlja. – Ne dobro.

– Do vraga! Sad još i to! – ljutito će Kershaw, ionako već zlovoljan zbog rane što ga je i dalje smetala.

– Kershawe, znaš da imam pravo – mirno će Queho.

– Želiš reći da onaj dio tebe koji pripada Indijancima plemena Paiuta ima pravo – prezirno će Kershaw.

– Ja sam Apaš Mohave – ispravio ga je Queho. – Ahvote je Paiut, Queho nije!

– Znači da me Apaš Mohave u tebi spasio prije dva mjeseca kad mi je Ahvote zario nož u leđa i htio me dokrajčiti. Kershaw zamišljeno promotrio lice svoga pratioca. I Queho je u borbi s Ahvoteom bio ranjen i ostao mu je ožiljak ispod lijevog oka sve do brade.

– A što kaže bijelac u tebi? – upita Kershaw.

– Da se osjećam odgovornim za tebe, jer u stanju u kojem se nalaziš ne možeš najbolje paziti na sebe. Čini se da si zaboravio crnačku krv u mojim žilama? – upita prezirno se smijuljeći.

Kershaw je izvadio bocu viskija, potegnuo obilan gutljaj i pružio bocu Quehu, ali je on odmahnuo glavom.

– Ne sad. Netko mora ostati trijezan. Ubij tugu, Kershawe! Ja ću paziti.

Kershaw je kimnuo i nastavio piti. Queho je imao pravo. Neće izdržati do izvora Willow Grove Springa ako se ne opije i tako pokušaj zaboraviti očajnu bol u bedru.

* * *

Kroz vjetrovitu, hladnu, čadavo crnu noć, Ahvote se šuljao nečujno poput dima. Zastao je kod neke stijene iznad izvora i gledao u tabor. Prije nekoliko sati ugledao je stražara, sad ga nije bilo. Vatra se polako razbuktala, potpirena naletom vjetra, i obasjala nečiju čizmu što je virila iz otvorene kočije. Stražar se od vjetra sklonio i zaspao.

Ahvote nečujno nestane u tami. Pogledom je tražio narednika Eliasa Bentincka, koji je preuzeo vodstvo nad vojnicima što su osiguravali putovanje pukovnika Willa Feldinga do tvrđave Fort Mohave.

Stražar se okrenuo u polusnu, prostodušno zjevnuo i zaključio da će biti najbolje da još malo odspava. Nije ni zapazio da su se na drugoj strani

kočije vrata nečujno otvorila i opet zatvorila. Oštrica noža zarila mu se u grlo prije nego što je bio potpuno svjestan trenutka u kojem je završio život.

Vrata se ponovo otvoriše i zatvoriše. U logoru se ništa nije pomaknulo. Krvavim nožem Ahvote je prerezao stražnje platno šatorskoga krila i ušuljao se unutra. Svjetiljka na niskom stoliću polako je tinjala i slabo osvjetljavala dva poljska kreveta, na svakoj strani šatora po jedan. U jednom je hrkao neki muškarac, a u drugom je teško disala žena.

Ahvote dograbi ženinu odjeću sa stolca, nestane i ubrzo se vrati.

Nekoliko trenutaka zagledao se u crveno debelo lice pukovnika Feldinga. Snažno je stiskao nož u šaci, ali se svladao i okrenuo ženi. Ona ga je nedužnog poslala u zatvor pošto je svakome tko ju je želio slušati ispričala istu laž. Njezin muž zapravo ne snosi nikakvu krivnju, ali ipak se želio osvetiti i njemu. Najteža kazna, mnogo gora od smrti, bit će da mu otme ženu, izvrgne ruglu i drži je kod sebe dok se je ne zasiti, a onda je jednostavno odbaci.

II

Pukovnik Felding umorno je sjahao i dohvatio dalekozor. Narednik Elias Bentinck svratio je Feldingovu pažnju na obronak pred njima. Nešto se tamo pomicalo.

— Zaboga, Bentinck! Pa to su oni! — zavapio je Felding i

pružio mu dalekozor. — Nećemo ih stići. Predaleko su.

Bentinck je usmjerio dalekozor prema obronku. Svijetla kosa Mildred Felding visjela je slijepljena za okruglo lice i sezala sve do njezinih punašnih grudi. Opustila je ramena i čvrsto se držala za sedlo.

Tamno Ahvoteovo lice nije odavalo ni najmanju zabrinutost dok je mirno promatrao ljude iz potjere. A zašto bi bio uznemiren? Na ovoj udaljenosti vojničke puške bile su za njega sasvim bezopasne, a dok potjera stigne do podnožja brežuljka, već će se smračiti. U noći mu se nitko neće usuditi približiti, a do idućeg jutra bit će već daleko, na drugoj strani brijega.

— Moramo ga i dalje slijediti. To je jedino što nam preostaje — razočarano će Bentinck.

— Moja je žena u opasnosti! — očajno će Felding.

— Jesi li čuo? — nasmiješio se vojnik Nolan. — Kako samo govori o svojoj ženi! Svašta! Kad samo pomislim...

— Dosta! Tišina! — zaprijeti kaplar Frank.

— Pred nama je ne može nazvati baš kurvom — nedužno će Cassidy. — A možda ni sam ne zna tko mu je žena.

— U tvrđavi Whipple zavela je onog jadnika i pomutila mu razum, a onda je izjavila da je on nju napastovao — ljutio se Nolan.

Kaplar je otvorio usta da nešto kaže, ali se predomislio i zašutio. Njegovi su ljudi imali pravo, a Felding ih ionako nije mogao čuti. Bentinck je vjero-

jatno mislio isto što i njegovi vojnici, ali položaj mu nije dopuštao da uvijek kaže sve što misli.

— Što da radimo?! — povikao je Felding očajno. — Tako je mlada i bespomoćna!

Cassidy je preokrenuo očima i značajno iskrivio usta.

Bespomoćna je kao bijesna vučica — tiho reče Nolanu.

Felding je naglo dohvatio karabin u Bentinckovim koricama na sedlu.

— Radije ću je ubiti nego da je onaj nitkov zlostavlja! — povikao je očajan.

— Ne možete pogoditi na ovoj udaljenosti — podsjetio ga je mirno Bentinck.

— Približavaju nam se dva jahača — dojavio je kaplar.

* * *

Bentinck se okrenuo u sedlu i pogledao dalekozorom u smjeru koji mu je pokazao kaplar. Prednji jahač bijaše visok, jak, crvenkaste brade. Slijedio ga je neki mješanac.

— To je Lee Kershaw — objasnio je Bentinck. — S njim je onaj smrdljivi mješanac. Queho.

— Nije mogao stići u bolji trenutak — odahnuo je Felding. — Kershaw će zacijelo znati što treba da učinimo.

Lee Kershaw mahnulo je vojnicima i zaustavio se kraj Feldinga i Bentincka. Queho je sjahao i dohvatio uzde obaju konja. Kershaw također klizne sa sedla.

— Što je? — kratko zapita.

Bentinck mu je šuteći pružio dalekozor.

— Imao si pravo, Queho — kimnuo je Kershaw i tiho zazviždao.

Bentinck je ukratko ispričao što se dogodilo kod izgovora Willow Grove Springa. Felding je osjetio zadah viskija iz Kershawovih usta.

— Pili ste na dužnosti — odbojno će Felding.

— Jesam. I na dužnosti alkohol rastjeruje hladnoću i ublažava bol — mirno će Kershaw.

— Što da radimo? — blažim će glasom Felding. — Možda biste mogli pokušati mojom poznatom puškom? — dodao je zagledavši se u pušku za bizonu što je virila iz Kershawovih korica na sedlu. — Hoćete li pokušati?

— Pio je — usprotivio se Bentinck. — Mogao bih ja...

— Vi ne biste mogli ništa — prekinuo ga je Kershaw. — Osim toga, puška je sad moja. Feldingova je bila nekoć.

— Udaljenost iznosi oko pet stotina metara — javi se opet Bentinck.

— Bit će prije da je šesto i pedeset — ispravio ga je Kershaw. — Vojnici su naučili pucati iz manje udaljenosti. Ne biste uspjeli!

— Udaljenost je odavde sedam stotina metara — progovorio je odjednom Queho.

Nitko se osim Kershawa uopće nije obazirao na njegovu napomenu. Kershaw opet podigne dalekozor i ugleda pred sobom blijedo ispaćeno lice Feldingove supruge. S gađenjem pomisli kakvu vrstu žene ima pred sobom.

— U cijeloj Arizoni, kako i sami znate, postoji samo jedna

puška kao što je ova – navaljivao je Felding. – Njome sam pobjeđivao pri svim natjecanjima dok mi je niste oduzeli za one proklete partije pokera.

– Samo su dvije čahure napunjene – podsjetio je Queho. – Nemamo vremena za dalje punjenje.

– Donesi pušku – kimnuo je Kershaw.

– Kako se možete družiti s tim bijednikom? – s gađenjem u glasu upita Felding.

– On je moj pratilac. Spasio mi je život. Mislio sam da to znate.

– Sve mi se čini da vam je i jedini prijatelj – prezirno će Felding.

– Možda. Vi mi svakako niste prijatelj – hladno će Kershaw. – Queho, uzmi teleskopski vizir Rollmer. Mješanac je kimnuo. Vješto je skinuo vizir pričvršćen za puščanu cijev i pričvrstio drugi, što ga je u Jeni izradio čovjek po imenu Vollmer i koji je slovio kao savršen. Feldinga je stajao pravi mali imetak.

Queho je otvorio zatvarač, napunio pušku i pružio je Kershawu.

– Ti si na redu – odmahnuo je glavom Kershaw. – Previše sam popio i ne želim riskirati.

Poludjeli ste! – povikao je Felding. – Ne poznajem mješanca koji bi znao pošteno pucati.

– Onda ćete sad upoznati jednoga. Već je bilo krajnje vrijeme – mirno je odvratio Kershaw.

Okrenuo se i podmetnuo svoje rame kao oslonac. Izvadio je iz usta cigaru i čekao.

– Pijani ili ne, ipak ste najbolji strijelac od svih nas ovdje – pokušao je pukovnik.

– Samo nastavite – hladnokrvno će Kershaw. – Još malo i Ahvate će nestati prije nego što prestanete svadati sa mnom. Queho, pucaj!

Mješanac je potegnuo kokot. Fini zvuk označio je da je opruga kokota nategnuta. Vršak prsta položio je na obarač duboko udahnuo i dok je oprezno ciljao nekoliko je trenutaka zastao miran kao stijena. Vršak prsta gotovo neprimjetno počne pritiskati.

– Nemojte mu pucati u glavu – odjednom se javio Felding. – Htio bih da mi njegova glava ostane kao trajna uspomena. Upotrijebit ću je kao posudu za duhan.

Kershaw je osjetio da je Queho, potresen odvratnom primjedbom, trenutak prije nego što je opalio neznatno pomaknuo pušku. Vatra i dim suknuše iz cijevi, a vjetar zaspje dim u Kershawove oči i nos.

– Prokleti mješanac! – kriknuo je Bentinck, s dalekozorom uz oči. – Malo je nedostajalo pa da pogodi gospodu Felding! Nitkov će sad u trenutku nestati! Dodaj mi pušku! Brzo!

Dodavši Feldingu dalekozor, istrgnuo je mješancu pušku iz ruke i udario ga svom snagom u lice tako snažno da je Queho odletio prema Kershawu. Zakrvavljene usne šuteći je gledao Bentincka pogledom koji je odavao prezir.

– Ja ću ga pogoditi! – povikao je Bentinck i naglo otvorio pušku.

Kershaw je šakom uhvatio praznu čahuru kako se pri padu na kameno tlo ne bi ošte-tila, pa onda stisnutom šakom snažno udario zatečenog Bentincka u bradu, oduzeo mu pušku i pružio je Quehu.

– Napuni! – zapovjedio je, oduzeo Feldingu dalekozor i usmjerio ga na brežuljak ispred njih.

Ahvote je žurio naprijed i vukao za sobom mazgu i ženina konja. Onaj tko je gledao Kershawa kako je naslonio pušku na Quehovo rame i ciljao, ne bi mogao zaključiti da je popio mnogo viskija.

Metak je pogodio Ahvotea upravo kad je namjeravao zao-krenuti i nestati. Ispružio je ruke, posrnuo naprijed i sunov-ratio se u duboku provaliju što je zjapila s druge strane puta kojim je prolazio.

Vojnici zapljeskaše kako bi izrazili svoje divljenje.

– Napokon – zastenjaio je Felding. – Bentinck, pomognite mojoj ženi da side.

Bentinck je šutke odmera-vao Kershawa, ali u očima što sijevahu od bijesa nazirala pri-jetnja i želja za osvetom.

– Nabavite neku vreću i dajte je mješancu – odjednom će Felding. – Queho, donesite mi Ahvotovu glavu. Jeste li me čuli? Hajde! – povikao je kad je netko donio vreću, bacio je pred mješanca, a ovaj se nije ni pomaknuo s mjesta.

– Nikad se ne bi približio čovjeku za čiju je smrt makar i djelomice odgovoran – mirno je objasnio Kershaw.

– Kakvo je to glupo indijansko praznovjerje? – prezirno će Felding.

– Možda je za vas glupo, ali za njega nije.

– On uopće nije pravi Indijanc već mješanac.

– Ponekad rasuđuje kao čistokrvni Indijanac – slegnuo je ramenima Kershaw.

– Ili kao crnac – tiho će kaplar Franc.

U međuvremenu već je zašlo sunce. Kershaw je izvadio praznu čahuru iz cijevi puške, ugurao vlažnu krpu u pretkomoru i progurao je kroz cijev tankim štapom namijenjenim upravo za tu svrhu.

– Ja mu mogu zapovjediti da donese tu glavu – ljutito će Felding.

– Ne možete mu ništa zapovjediti – odmahnuo je glavom Hershaw.

– Radi za vojsku, i prema tome...

– Samo je privremeno bio uposlen – prekinuo ga je Kershaw i odmahnuo glavom. – Kad vojska treba njegove usluge, unajmi ga na neko vrijeme. Nikad se ljudi iz uprave ne bi spustili tako nisko da jednog mješanca uzmu u svoje redove kao ravnopravnog člana – dodao je uz ogorčeni osmijeh. – Ovaj put su ga pozvali jer je trebalo uhvatiti odbjeglog Ahvotea. Posao je obavljen, a to znači da Queho više nije potreban vojsci. Uostalom, vratili smo se ovamo samo zato što je Queho pretpostavljao da će Ahvote krenuti za vašom suprugom.

– Kako je mogao pretpostaviti tako nešto? – začudio se Felding.

– Ne znam – odmahnuo je glavom Kershaw i spremio

pušku u korice sedla. — Možda je onaj indijanski dio njegove ličnosti to pretpostavio. Ne znam.

— Tornjajte se po tu glavu ili ću se pobrinuti da nikad više ne dobijete kod vojske ni najmanji posao! — povikao je Felding.

— Ne vičite! Štedite živce — mirno će Kershaw. — Hajdemo, Queho! Vrijeme je da potražimo vodu i pripremimo nešto za jelo. Gladam sam i umoran — dodao je i uzjahao.

— Upozoravam vas, mješance! — zaurao je Felding.

— Queho ide sa mnom — objasnio je Kershaw.

— Kamo? U Prescott? — mirnijim će glasom Felding.

— Ne, doista mi je Prescottta.

— Kamo onda?

— U tvrđavu Mohave, poslije možda uz rijeku dolje prema Yumi. A zatim? Tko zna? Vidjet ćemo!

— I on će uistinu poći s vama? — nije mogao vjerovati Felding.

— Ako želi, hoće.

— Želim — kratko će Queho i uzjaše.

— Samo trenutak — zaustavi ih Felding i pride bliže. — Htio bih povratiti ovu pušku. Kako bih se izrazio? Htio bih je kao neku vrstu trofeja. Zahvaljujući njoj, oslobođena je moja žena. Nadam se da ste i sami svjesni da nekom drugom puškom ne biste bili pogodili.

Kershaw se tiho nasmijao. Mislio je da mu Felding prilazi kako bi se napokon zahvalio što mu je spasio ženu, a kad tamo, on se htio samo domoći glasovite puške!

— Zar vam jedan trofej nije dovoljan? — prezirno će Kershaw. — Čini se da ste zaboravili... Ahvateova glava... kao posuda za duhan. Bit će zaci-jelo vrlo dekorativna.

— Pripravan sam platiti dvostruku cijenu od one koju spomenete — pokušao je još jednom Felding.

I ne pozdravivši Kershaw je potjerao konja niz padinu. Queho pojuri za njim.

— Do vraga, Kershawe, za koga se zapravo smatrate? — zaurao je Felding.

— Ja sam Lee Kershaw, pukovniče! — odgovorio je Kershaw preko ramena. — A vi? Za koga se vi smatrate?

III

Parobrod »Mohave« stavio se u pristaništu utvrde Mohave. Lučki radnici su upravo tovarili drvo. Dok se sunce polagano spuštalo prema zapadu, Lee Kershaw i Queho ukrcali su se na brod. Mješanac je odnio prtljagu u dvokrevetnu kabinu što ju je rezervirao Kershaw na svoje ime. Kershawove se oči suziše kad je ugledao Feldinga i njegovu suprugu kako idu pristaništem. Za njima je dvanaestak vojnika nosilo mnogobrojnu prtljagu.

Sve su oči bile uprte u obline gospođe Felding, koja je vrlo zavodnički koračala, podignute glave, znajući umješno isticati sve svoje draži.

— Idem po sedla i ostalo — rekao je Queho. — Gdje ću ja spavati?

— U kabini su dva ležaja — odgovorio je Kershaw.

– Znaš da ne mogu ostati unutra s tobom.

– Možeš. Što Indijanka mene tiče, možeš.

– Znam, ali on drukčije misli – objasnio je Queho i pokazao glavom prema kapetanu Mellenu.

Jack Mellen upravo je silazio stubama iz kormilareve kućice.

– U kabinama ne smiju spavati ni Indijanci ni mješanci – nastavio je Queho.

– Platilo sam kabinu prvog razreda za dvije osobe.

– Znam da jesi, ali to ne mijenja ništa – usprotivio se Queho.

– Drago mi je što ste s nama – ljubazno je pozdravio kapetan. – Kershaw, kako bi bilo da odigramo partiju pokera poslije večere?

– I meni je drago što vas opet vidim – odvratio je Kershaw. – Možda bismo mogli odigrati koju partiju. Vidjet ćemo. Ali zapravo me uopće ne trebate, jer je Felding na brodu.

Dok je Mildred Felding zakoračila na mostić prema brodu, lagano je podigla suknju i pri tom pokazala visoke cipele usko privezane oko možda malo prepunašnih nožnih listova. Podigla je glavu, pogledala Kershawa ravno u oči nekako prodorno, možda čak predugo, barem po Mellenovu mišljenju, kojem sve to nije promaknulo.

– Feldingovi imaju kabinu odmah kraj vaše, i to sve do Yume – nasmiješio se kapetan Mellen i namignuo Kershawu.

– Uvjeravam vas da će vrata između naših kabina biti zaključana – odgovorio je Kershaw. – Mellene, imate prijavu maštu!

– Gdje ću ja spavati? – iznova je upitao Queho.

– U kabini – rekao je Kershaw i pokazao prstom iza sebe. Queho je pogledao kapetana.

– Ne, Kershaw. To nije moguće. I sami znate kakvi su propisi – nevoljko je objasnio kapetan.

– Platilo sam prvi razred za dvije osobe – uporno će Kershaw.

– Ipak ne može spavati s vama u kabini – nastavio je kapetan. – Meni je osobno sasvim je svejedno, ali dužan sam držati se nekih pravila. Vratit ću vam novac za drugu osobu.

Kershaw se okrenuo. Htio je nešto reći Quehu, ali on je već nestao.

– Imate li uopće pojma kako se ovaj čovjek osjeća? – obratio se Kershaw kapetanu.

– Do vraga, Lee! Nisam ja izmislio propise.

– Izvanredan je pomoćnik, spasio mi je život, mogu se na njega osloniti. Mislim da mi je prijatelj – zamišljeno će Kershaw.

– Što je on, zapravo? Poluindijanac? – raspitao se Mellen.

– Majka mu je navodno bila Meksikanka i napola indijanka plemena Apaša. Drugi kažu da je bila pripadnik plemena južnih Paiuta, ali to ne priznaje. Ponosan je na svoju apašku krv.

– A tko mu je bio otac?

– Vojnik, mulat ili polucrnac. Za vojsku je svakako bio

crnac i uvrstili su ga u crnačku četu. Ne razumijem kako se mogu ljudi samo tako dijeliti po boji kože kao da nikakve druge osobine nisu važne.

— Priča se da je Queho namjerno promašio Ahvotera — postavio je Mellen.

Malo podalje od mjesta gdje su stajali pojavila se na stubama Mildred Felding, a za njom njen zadihani suprug.

— Nikad to nitko neće pouzdano znati — slegnuo je ramenima Kershaw. — U svakom slučaju, prema Ahvoteru nije osjećao nikakve simpatije, a udaljenost je ionako bila prilična.

— Vi ste uspjeli! Cijelom se zemljom pročulo za vaš nesvakidašnji pogodak. Postali ste legendom još za života, Lee!

— Sreća, ništa drugo — odmahnuo je glavom Kershaw.

— Hej, Kershaw! — povikao je uto Felding. — Koliko vidim, susjedi smo!

Kershaw se okrenuo i skinuo šešir kako bi pozdravio Mildred Felding, koja kao da ga je željela proždrijeti svojim velikim plavim očima.

— Nadam se da ćete nam za večerom pričati nešto iz svojega uzbudljivog života — zacvrkutala je.

— Lee ne voli pričati o sebi — nasmijao se kapetan Mellen.

— Možda, ali sad kad je postao slavan, morat će promijeniti mišljenje, zar ne? — ljupko se nasmiješila žena i malo oborila kapke.

— Vidjet ćemo se poslije — kratko je odgovorio Kershaw, okrenuo se i otišao.

Nikako se nije mogao otresti osjećaja gađenja prema toj ženi. Ušao je u kabinu, osvježio se i otišao u blagovaonicu. Queho ga je promatrao kako odlazi i sad je požurio odnijeti u kabinu sedla. Ušao je i zatvorio za sobom vrata. Pronašao je bocu viskija, sjeo i počeo piti.

* * *

— Zajedno s vojskom došli ste na Zapad, zar ne? — raspitao se Felding i zamišljeno vrtio viljuškom po pireu od krumpira na svojem tanjuru.

— Ne, rođen sam u Novom Meksiku.

— Bili ste u vojsci, je li?

— Kratko.

— Priča se da ste poslije postali izviđač — nasmiješio se Felding.

— Neko vrijeme. Nije mi se svidjelo progoniti i ubijati Indijance, pa sam ubrzo odustao — odgovarao je Kershaw gledajući Feldinga kako bi izbjegao upornom pogledu Mildredinu.

— Bio sam uvjeren da ste dugo proboravili u vojsci — zamislio se Felding.

— Imate pravo — nasmiješio se kapetan. — Bio je duže vrijeme u vojsci, ali ne u vojsci Sjedinjenih Država!

— Što to znači? — čudio se Felding.

— Služio sam u Sonori, Chihuahui, Coahuili i nekim drugim pokrajinama — smiješeći se objasnio je Kershaw.

— Znači da ste neko vrijeme bili u meksičkoj vojsci? — raspitala se Mildred Felding.

— Da, ali na onoj strani koja se borila protiv vlade — mirno će Kershaw.

– Znači, bili ste revolucionar?! – uskliknuo je Felding.

– Jesi li čula ovo, Milly?

– Gospodin Kershaw proživio je toliko toga zanimljivoga i romantičnog – zagugutala je Mildred.

– Ne bih sve to nazvao romantičnim – ironično će Kershaw.

– Kao lovac na ljudske glave stekli ste veliku slavu – nastavio je Felding i iznova napunio tanjur. – Na cijelom jugozapadu poznati ste kao stručnjak tog zanata.

– Kako romantično! – povikala je Mildred.

– Manje romantično, a više opasno – zlovoljno će Kershaw.

– Uvijek se kaže da se razbojnik mora predati živ ili mrtav, nije li tako? – ushićeno će Mildred. – Ovo je uistinu uzbudljivo! Znači, onog koga progonite ne morate uvijek predati živog, može biti i mrtav, je li?

– Može, ali ipak nastojim da ga predam živog.

– A zašto? – začudio se Felding. – Time samo komplicirate cijelu stvar, stvarate si dodatne brige i troškove. Zar ne bi bilo jednostavnije da vašu »zvijer« u svakom slučaju ubijete i javite kako se protivio hapšenju?

– Ne bi – odgovorio je Kershaw. – U tom slučaju bio bih lovac, porota, sudac i krvnik u jednoj osobi, a ja razbojnike samo hvatam. Sudenje i izvršavanje kazne prepuštam drugima.

– Zašto bi se uvijek moralo suditi razbojnicima? – ljutito

će Felding. – Nekad je bolje odmah ih ubiti.

– Imate li još pušku mog muža? – slatkim će glasom Mildred.

– Puška je moja – ispravio je Kershaw.

– Ponovo vas podsjećam da bih je rado povratio – ljubaznijim će glasom Felding. – Nisam je smio uložiti u igru. Nudim vam visoku cijenu.

– Jeste li na kraju dobili svoju prepariranu posudu za duhan? – nasmiješio se Kershaw i promijenio temu.

– Jesam, ali što se tiče puške... Izvrsno ste gađali onaj put. Pogodak kojim ste ubili Ahvotera uistinu je bio jedinstven, bez obzira na neprocjenjivu vrijednost oružja kojim ste rukovali. Dakle, kolika je cijena?

– Milij, ne smiješ toliko hvaliti tu pušku, jer se nikad neće htjeti odvojiti od nje – uplela se Mildred sladunjavim glasom kao i uvijek.

– Cijene nema – kratko će Kershaw.

– Podizat ću ponudu dok se ne smekšate – uporno će Felding.

– Novac mi ne znači mnogo.

– Svatko ima svoju cijenu – ubacila je Mildred.

– Ne bih rekao – odmahnuo je glavom Kershaw. – Mislim da postoje ljudi koji se ne mogu kupiti nikakvim novcem, koliko god visoka bila svota.

– Vi ste jedan od njih?

– Možda – kratko će Kershaw i ustane.

– Hoćemo li se kartati noćas? – raspitao se kapetan. – Felding?

– Dakako – brzo je kimnuo pukovnik.

– Lee?

– Radije bih nešto pročitao. Laku noć – pozdravio je i izašao.

– Pozvat ću svoga prvog inženjera – ljubazno će kapetan, ustane i ode.

– Znači, cijelu ćeš noć prosjediti ovdje? – neljubaznim će glasom Mildred.

– Prilika za ovakvu partiju pokera ne pruža se uvijek – opravdavao se Felding. – Ali ako želiš da budem s tobom, naravno da neću dugo ostati – dodao je i ustao.

– Ma ne, ni govora – odmahnula je nervozno. – Poslije onolikog viskija koji ćete popiti, ionako bi odmah zaspa – rekla je prezirno. – Samo ti igray, a ja ću se odmoriti.

– Mislio sam da se želiš naspavati prije nego što te rano ujutro probude strojevi kad budemo kretali – opravdavao se Felding.

– Naravno – progovorila je pomirbenijim tonom i spustila ovlaš poljubac na mužev zjapureni obraz. – Samo se ti zabavljaj. Laku noć, dragi.

* * *

Queho je držao limeni tanjur na koljenima i jeo služeći se više prstima nego priborom za jelo.

– Sve sam unio u kabinu – rekao je između zalogaja.

Kershaw sjedne i dohvati bocu s viskijem. Bijaše gotovo prazna.

– Gdje ćeš spavati? – raspitao se Kershaw.

– Ne znam.

– Za dva sata dođi u moju kabinu. Svi će putnici već spavati i nitko neće zapaziti da si došao. Kapetan i pukovnik igraju poker, a to znači da ih ništa drugo ne zanima.

– Jesi li prodao pušku onom debeljku? – znatiželjno će Queho.

– Nisam.

Queho je ustao, odložio tanjur i obrisao masna usta rukavom svoga haljetka.

– Nisi mi rekao kolika će mi biti nadnica – odjednom će mješanac.

– Stotinu dolara na mjesec i besplatna hrana.

– U redu. Koliko tražiš za pušku?

– Zar i ti? – nasmiješio se Kershaw.

– Da. Nemoj me isplaćivati tako dugo dok ne naplatiš cijenu puške – predložio je Queho.

– Mjesecima ne bi primao nadnice.

– Nije važno!

Široko mješančevo lice pokazivalo je visoke jabučne kosti, kao što je bilo karakteristično u Indijanaca, a jak široki nos odavao je njegovu vezu s crnom rasom. Usne bijahu pomalo crnačke, a brada, loša kopija Kershawove, lagano kovrčava kao u crnca. Svijetle oči ne uklapahu se u karakteristike nijedne od tih dviju rasa.

– Trebalo bi da znaš da takva puška nije za tebe – blago će Kershaw.

– Zašto?

– Nezgodna je za punjenje – okolišao je Kershaw.

– Vrlo dobro je znam napuniti, a pucam isto tako dobro kao i ti, možda čak i bolje!

– To je istina – kimnuo je Kershaw. – Zašto nisi ubio Ahvotea? Mogao si od sebe napraviti junaka.

– Jer nitko ne bi smrdljivog mješanca proglasio junakom.

– To je žalosno, ali istinito, i time se iznova vraćamo na pitanje puške – mirno će Kershaw. – Što misliš, koliko bi dugo neki ljudi trpjeli da je ta puška u tvom vlasništvu? Jesi li razmišljao o tome, Queho? Nemoj pokušavati u ovoj zemlji biti bolji od bijelaca, jer premda si dobar koliko i neki od njih, a bolji od većine, ipak nisi bijelac. Shvaćaš li razliku? Nisam je ja izmislio, ali ne mogu je ni ukloniti. Na žalost ne mogu.

– Ja nisam ništa! Nisam bijel, nisam crven, čak ni crn! – očajno će Queho. – Što sam ja, Kershawe? Tko sam? Ti si mudar čovjek, znaš li odgovoriti na moje pitanje?

– Ti si, Queho, čovjek, kao i svi mi, samo što je mnogima, na žalost, to premalo.

* * *

U kabini je bilo tamno kad je Kershawa prbudio cvilenje kvake na vratima što su vodila iz njegove u susjednu kabinu. Omamljen viskijem, podigao je glavu. U gornjem krevetu čuo je Queha kako duboko diše. Kvaka je iznova zacviljela i uz laganu škripu vrata se otvorile.

U blagom svjetlu susjedne kabine ugledao je na vratima punašnu priliku Mildred Fel-

ding, odjevenu u prozirnu spavaćicu. Osjetio je njezin jaki parfem. Polagano mu je prišla.

– Oh, Lee... – prošaptala je nježno.

U gornjem krevetu Queho se okrenuo i krevet je zaškripao pod njegovim krupnim tijelom. Odjednom je otvorio oči i ugledao pred sobom začuđeno ženinino lice.

– Oh, zaboga! – zavapila je žena.

Queho je opsovao ništa manje začuđen. Ispružio je ruku i opsovao je ženi na usta kad je zinula da krikne. Ugrizla ga je za dlan i zabacila naglo glavu. Želeći osloboditi ruku od neugodnog ugriza on se naglo okrenuo i otkotrljao preko ruba kreveta. Kad je ispružio drugu ruku kako bi potražio oslonac prilikom pada zahvatio je njezinu spavaćicu. Tanka tkanina poderala se i ženine bijele bujne grudi ostadoše razgolićene kad se okrenula da pobjegne.

Kershaw je ljutito opsovao. Htio je ustati, ali mu se ispruženo, Quehovo tijelo ispriječilo na putu. Mješanac je prebrodio strah i sad ga pod utjecajem alkohola obuzeše sasvim drugačiji osjećaji. Ostatak spavaćice Mildred Felding strgao je s njezina oznojenog tijela.

– Hej, ho, ho! – promucio je svladan strašću.

Mildred htjede potrčati u svoju kabinu, ali je u brzini promašila vrata, udarila o vratnice koje su je odbacile prema Quehu, a odatle je pala ravno na Kershawa.

On je ustao, ali Queho je već obuhvatio ženu oko struka i

dalje klečao. Kershaw odgurne njegovu ruku, a Queho naglo ustane i udari pri tom Kershawa glaom u bradu tako da ga je odgacio prema vratima. Vrata su se naglo otvorila i Kershaw je odletio na palubu, a žena je počela vikati tako strašno i prodorno kao da ne namjerava prestati. Palubom se ogласиše koraci. Felding je jurio prema svojoj kabini, a za njim Anderson, glavi strojar na brodu.

Kad se Kershaw htio uspraviti, vrh nečije čizme udario ga je ravno u bradu. Pri padu uhvatio je Feldingovu nogu, pukovnik se srušio, a njegov pratilac spotaknuo se o tijela sklupčana na tlu i pao.

Kershaw se nekako uspio izvući, osoviti se na noge i pojuriti u kabinu kako bi otrgnuo Queha od žene što je i dalje urlala. U svome zanosu, zaboravljajući sve, Queho je snažno udario prijatelja i odbacio ga prema vratima gdje se sudario s Feldingom koji je upravo namjeravao ući. Felding je odgurnuo Kershawa i pograblo svoj kolt sa stola. Namjeravao je pucati u Queha. Kershaw se bacio na pukovnika i gurnuo mu ruku u stranu kako bi ga spriječio. Istodobno kolt je opalio. Netko pokraj Kershawa čudno je zakašljao i kad se on okrenuo, ugledao je glavnog strojara kako pogođen tetura unatrag, udara o ogradu i pada u vodu između broda i obale.

Koltom iz kojeg se još dimilo Felding je udario Queha po glavi i primorao ga da se nasloni o zid. Oružje je iznova

opalilo samo od sebe. Metak je okrznuo Quehovu glavu i onesvijestio ga.

Kershaw je klečao i rukama prekrivio svoje udarcima okrvavljeno lice. Felding je ponovo zamahnuo i ovaj put dokrajčio ionako omamljenog Kershawa, koji je ostao nepomičan ležati na tlu. Posljednje čega se sjećao bijaše da mu je netko gurnuo u desnu ruku kolt, a da je žena i dalje nezaustavljivo vrištala.

IV

Čovjek je podigao rubac kako bi prekrivio tamno izbrazdano lice i samo su neobično svijetle oči virile iznad ruba. Vinčesterku je držao prebačenu preko nogu.

Kočija je bila sad već sasvim blizu, ali iza ruba isušenoga korita nije se opazala. Pojajviše se zaprežne mazge, a za njima kočija. Polagano se spuštahu strmim obronkom. Vozač je polako zakočio. Jedna od prednjih mazgi nanjušila je maskiranog čovjeka i iznemirila se.

Oglasila se vinčesterka. Dim iz puške obavio je lice maskiranog. Vozač je svom snagom potegnuo uzde kako bi što prije zaustavio kola. Žuta prašina što su je podigli kotači miješala se s dimom iz puške.

Mazge se zaustaviše tri metra ispred maskiranog. U kočiji je neka žena vrisnula. Maskiranom se urlik činio poznat.

Vozač je brže-bolje svezao uzde za rub kola, podigao ruke i uplašeno buljio u čovjeka

pred sobom, što je onako maskiran, prljav, obavijen oblakom prašine i dima, djelovao poput nekog duha. Dvocijevna sačmarica ležala je kraj vozačevih nogu, za opasačem je imao revolver, ali bio je svjestan da bi svaki pokušaj odipiranja značio sigurnu smrt.

— U kočiji nema nikakvih vrijednosti. Ne prevozim ni zlato, ni novac — promućao je vozač. — Imam samo tri putnice. Krenule su u Prescott.

— Znam — kimnuo je maskirani.

Vozač se silno začudio.

— Reci im neka izađu — zapovijedio je maskirani.

Kad je vozač sišao sa sjedala i prišao kolima, osjetio je kako mu je netko iz opasača izvukao oružje. Čudio se, jer nije čuo za sobom korake. Oprezno pogleda u stranu i opazi da čovjek kraj njega nosi na nogama mokasine. Otvorio je vrata kočije.

— Žao mi je, ali morate izići — ispričao se kočijaš i pokušao nasmiješiti.

Amy, salunska plesačica, žena kestenjaste smeđe kose, prva je zakoračila napolje.

— Vjerojatno vam je strašno vruće ispod tog rupca — šalila se Amy.

Nakon nje izašla je Mildred Felding. U San Franciscu je preko ljeta dobila još nekoliko kilograma.

— Samo se nemojte nadati da ćete se lako izvući iz ovoga — oštro je rekla i ošinula maskiranog bijesnim pogledom.

— Možda i hoću — mirno će čovjek.

— Znate li vi uopće tko sam ja? — bjesnjela je dalje Mildred.

— Vi ste supruga pukovnika Willa Feldinga. Od svibnja ste bili u San Franciscu kako biste se odmorili od prepada što ste ga preživjeli na brodu »Mohave« — pomalo nerazgovijetnim glasom, usta prekrivenih rupcem, objasnio je čovjek.

— Natovarili ste si na vrat najstrašniju nepriliku svoga života! — jutito će Mildred.

— To je istina, ali ne tek sada — odgovorio je mirno.

Lucille, tamnokosa nećakinja miljenica guvernera Arizona, izašla je treća. Završila je višu školu u San Franciscu i putovala je u Prescott svome ujaku udovcu. Mildred Felding krenla je na put prije nego što je bilo predviđeno, kako bi se putem brinula o djevojci.

— Možda želi samo novac — tiho je šapnula Mildred kako bi utješila Lucille.

— Baci prtljagu s kola! — zapovjedio je maskirani.

Žene su se sklonile u sjenu kola kako bi se donekle zaštitile od nesnosne vrućine, a vozač se popeo na krov i počeo skidati prtljagu.

— Rekla sam da nam je potrebna pratnja — ljutila se Mildred.

— Slažem se s vama, ali nisam mogao nikoga unajmiti — branio se vozač. — Svi su krenuli u potjeru za nekim razbojnikom. Čini mi se da su se uputili u pogrešnom smjeru — dodao je tiše i kradomice pogledao maskiranog.

— A što je s vašim suvozačem? — ljutito je upitala Mildred.

– Sinoć se opio i pronađen je ubijen nožem u leđa. Nitko ne zna tko ga je ubo i zašto, a nekoga drugog tko bi pošao s nama nisam mogao pronaći tako brzo – slegnuo je ramenima vozač.

Maskirani čovjek dodirnuo je vrhom mokasine maleni kovčeg.

– Svaka neka ponese sa sobom ovoliko prtljage – objasnio je – Uzmite samo najnužnije. Put je dugačak.

– Dugačak put? Kamo idemo? – uplašeno će Lucille.

– Požurite! – zapovjedio je maskirani.

Među prtljagom maskirani je neznanač pronašao duguljasti kovčeg od mahagonija, optočen srebrnim kopčama. Mildred je promatrala maskiranog ispod oka. Slutila je tko je iza maske. Lucille je grcala i rukavom svoje haljine brisala suze.

– Budi mirna, mala moja – smješkala se Amy. – Neće nas valjda pojesti.

– Puni ste savjeta – odbrusila je Mildred – Uostalom kad se čovjek sjeti da imate priličnih iskustava s muškarcima, sklon vam je povjerovati, draga – dodala je zajedljivo.

– Ja sam barem plaćena za svoj posao, a što vi dobivate kao naknadu? – ljupko se nasmiješila Amy.

– Ispregni mazge! – zapovjedio je maskirani vozaču. – Kad su posljednji put napojene? Koliko još uopće ima vode?

– Prešli smo trideset kilometara. Sad bi trebalo da budu napojene. Sa sobom imam dva velika spremnika vode za

mazge i dva manja za putnice. To je sve!

Maskirani uspne do vozačeva sjedala i izvadi ispod sjedala bocu s vodom.

– Ova si čini se, zaboravio? – upita mirno.

Vozač je u neprilici samo slegnuo ramenima. Žene su u međuvremenu spremile stvari što će ponijeti sa sobom i ponovo stale u sjenu.

– Uspnite se svaka na jednu mazgu – odlučio je maskirani. Pogledao drveni sanduk do svojih nogu i obratio se vozaču:

– Donesi sačmaricu!

Ovaj se popeo na kola i načas se zamislio. Puška bijaše napunjena teškom sačmom, i kad bi pokušao, ako uspije, raznijela bi razbojnika u komade.

– Nemoj ni pokušati – upozorio je uto maskirani i ne okrenuvši se prema kolima.

Puška je tresnula kraj njega na tlo i dok se sagnuo da je podigne, s lica mu je sklizno rubac.

– Zaboga! – zastenje vozač i istodobno prokune svoju nesmotrenost.

– Sidi! – zapovjedio je maskirani. – Poznaješ li me?

Ukočen od straha vozač je samo odmahnuo glavom.

– Napoji mazge! – oštro će maskirani.

Vozač je ovjesio mazgama pred gubice vrećice za hranu i ulio unutra vode, neprestano krajičkom oka motreći razbojnika.

On je pak čučnuo ispred drvenoga kovčega, optočenog srebrnim okovima, i kad je podigao poklopac, pred njim je, obasjan suncem, zablistala

teška jednocijevka M 1874. Zlatom i srebrom optočen ukras na puški prelijevao se na suncu kao i polirana srebrna ploča pričvršćena na unutrašnjosti poklopca.

-- Hej, čovječe! To je moje! -- uzrujala se Mildred. -- U San Francisku dala sam izraditi kovčeg i gravuru za svoga supruga kad...

Zašutjela je čim su je svijetle prodorne oči maskiranog razbojnika prodorno odmjerile.

-- Poznajem ga -- objasnio je maskirani. -- Znam i kako si dobila pušku, a znam i čija je, zapravo, a znaš li ti, ženo?

-- Pa... svojedobno je pripadala mojem suprugu. Izgubio ju je na partiji pokera i tako je pripala nekom Kershawu -- oklijevajući počne Mildred. -- Mislim da je taj Kershaw varao pri kartanju. U svakom slučaju, uspjela sam pušku povratiti.

-- Kershaw? -- začudila se Amy. -- Lee Kershaw? Poznajem ga.

-- Ne čudim se -- bijesno će Mildred. -- Žene tvoga zanata poznaju mnoge ljude.

-- Kako je Kershaw izgubio tu pušku? -- htio je znati maskirani. Mildred Felding otvorila je usta i kao uvijek pripravna na zajedljiv odgovor htjela nešto odbrusiti, ali se očito u posljednji trenutak predomislila i zatvorila usta.

-- Reci! -- zapovjedio je razbojnik.

-- Pa zaplijenili su je kad je Kershaw otpremljen u Yumu. Tako sam je uspjela dobiti, hoću reći povratiti.

-- Što znači ovo? -- upita razbojnik i pokaže prstom na tekst urezan na puški.

-- Ahvote. Travanj 1881. -- objasnila je Mildred.

-- A ovo? -- upro je prstom u pločicu pričvršćenu na poklopcu. -- Pukovnik Willu Feldingu od njegove Mildred, kolovoz 1881.

Gotovo nježno razbojnik je dotaknuo pušku i prešao rukom preko dodatnog pribora u kovčegu. Izvadio je bocu s barutom i stresao je. Bijaše gotov. puna. Otvorio je neku kutiju i izbrojio izbrazdane, masne, u papir zamotane teške kuglice. Bijaše ih pedesetak. Ugledao je i smotuljak papira za zamatanje kuglica. Otvorio je kutiju za čahure i ugledao tri kao palac duge mjedene čahure. Polagano je podigao glavu i pogledao ženu.

-- Gdje su ostale čahure? -- upitao je prijetecim glasom.

-- Ne znam. Morale bi sve biti ovdje -- odgovorila je uplašeno.

-- Samo tri?

-- Ne znam koliko ih je i koliko bi ih trebalo biti.

-- Samo tri! -- ponovio je bijesno i za trenutak svi pomisliše da će nasrnuti na Mildred. -- Uostalom, u redu. Možda mogu nabaviti još nekoliko, a možda mi i ovo bude dovoljno.

Spustio je poklopac i zatvorio kopče. Kovčeg je privezao za mazgu, na kojoj je već pričvrstio i sačmaricu. Vozač je napojio životinje i stao po strani. Razbojnik je otvorio vrata kočije i jakim prljavim rukama razderao presvlake

sjedala u kolima. Kresno je šibicu i bacio je u jedan od nastalih otvora. Kroz prozor i vrata suknuo je dim i vinuo se k nebu.

– Dim se vidi na kilometre daleko. Sam ćeš sebe izdati – promrmljala je Amy.

– A tko bi ga mogao vidjeti?

– upitao je i nasmijao se. – Je li u spremnicima ostalo vode?

– upitao je vozača.

– U velikima nije – odmahnuo je glavom vozač. – Samo u malima ima vode.

U redu, objesi ih na moju mazgu – kimnuo je razbojnik.

– Jesi li sigurna da u velikima nema više vode?

– Jesam.

– U redu, ako je tako, možeš krenuti – mirno će razbojnik.

– Kamo?

– Kreni kamo ti najbolje odgovara – nasmiješio se razbojnik i uzjahao.

– Ovdje sam na pola puta između dva izvora. Kako da dođem do vode? Pri ovoj proklesnoj vrućini čovjek treba barem tri galona dnevno ako mora hodati. Dajte mi barem jednu bocu, čovječe!

– Nećeš dobiti ni kapi – mirno je odgovorio razbojnik i usmjerio mazge isušanim koritom.

– Znam tko si! – povikao je vozač izbezumljen bijesom.

Dim što se širio iz kočije polagano ga je obavijao.

Razbojnikova puška oglasila se četiri puta zaredom neopisivom brzinom i u idući trenutak prevrnuše se veliki spremnici što su ostali odloženi pokraj kočije. Žedno isušeno tlo upilo je u sebe vodu što je pote-

kla kroz otvore prije nego što je vozač stigao reagirati pa da ih pokuša začepti.

– Vidiš da si imao vode, ali sad je više nemaš – nasmijao se razbojnik ne zaustavivši se.

– Proklet bio! – izbezumljen od bijesa proijedio je vozač.

* * *

Mazga na kojoj je jahala Amy posrnula, je, srušila se i pri padu slomila nogu. Dok je životinja još polako padala, Amy je zabacila dugačku gipku nogu preko vrata životinje i spustila se na zemlju. Mazga je pokušala ustati, ali svaki je pokušaj bio uzaludan. Lijeva prednja noga bijaše slomljena. Amy je odložila svoj kovčeg na tlo i sjela na nj.

Razbojnik je prišao životinji i zario joj oštri nož u vrat. Žene su ga začuđeno i prestravljeno gledale dok je s tijela mrtve mazge skidao kožu, rezao veće komade mesa i zamatao ih u nju.

– Zašto to radiš? – raspitala se Amy.

– Meso mazge ukusnije je od svinjskog.

– Ne znam samo za koga – nevoljko će Mildred.

– Ubrzo ćeš biti zahvalna i za najmanji komadić koji ću možda odvojiti za tebe – nasmiješio se razbojnik samouvjeren.

– Sumnjam.

– Vidjet ćemo!

– Poznajem li vas? – u nedoumici će Mildred.

– Trebalo bi...

– Iz nekog saluna ili plesne dvorane? – rugala se Amy.

– Tko ste vi? – ljutito će Mildred i iznenada netko za rubac svezan oko razbojnikova lica. – Queho! – zavalila je izvan sebe.

– Pogodila si – nasmijuljio se Queho. – Mješanac s broda „Mohave“.

– Zaboga! – izbezumljeno će Mildred. – Vas i Kershawa poslali su na dvadeset godina u Yumu.

– Nije mi se svidjelo, pa sam odlučio otići – nasmiješio se Queho pokorno.

– Nikad još nisam čula da bi netko uspio pobjeći iz zloglasne Yume – kao za sebe tiho će Mildred.

– E, a sad si i čula i vidjela – zaključio je Queho i posljednji komad mesa smotao u kožu. – Krećemo dalje.

– Preostale su samo tri mazge – javila se Amy.

– Ti ćeš, ženo, pješke – obratio se Queho začuđenoj Mildred.

– Neću moći držati korak s vama – usprotivila se Mildred.

– Kreni kanjonom. Kad prijeđeš četiri kilometra, naići ćeš na nas.

Krenuli su mračnim kanjonom, a malo zatim počne i Lucillina mazga opasno hramati.

– Nemamo više vode – javila se Amy. – Što ćemo?

– Čak ni ja, Queho, ne bih mogao opstati ovdje bez vode, ne brini, ženo!

Mildred Felding uspinjala se mračnim kanjonom i osjećala kako se znoj lijepi za njezino izmoreno tijelo. Posrnula je i pala, ali se odmah uspravila. Ostali su već prilično poodma-

kli Nije željela previše zaostati. začuđila sama usred ove pustoši osjećala se izgubljenom. Osjećala je kako joj srce snažno udara. Svuda oko nje bijaše neizvjesnost, nepoznato i opasno, a ona se osjećala uplašenom i osamljenom.

V

Ljudi iz potjere naišli su najprije na vozača. Ležao je lica okrenuta u pijesak. Suncem ispržene ruke, nalik na kandže, zarile su se očajnički u tlo kao da je potrbuške htio otpuzati do obližnjeg izvora, sedam kilometara dalje na suprotnoj strani od koje je krenuo.

Na umoru, prstom je desne ruke urezao u pijesak kratku poruku: Queho. Zamjenik šerifa zavio je cigaretu, zamišljeno je pripalio i prinio ustima.

Zalutao je u noći. Iadnik – reče i otpuhne dim. – Otpuzao je u smjeru iz kojeg je i došao.

Odjahali su dalje prema sjeveru. Sunce što se pojavilo iza vrhova planina otjeralo je sivilo svitanja i bliješteće boje novog dana što se upravo rađao treperile su najraznovrsnijim tonovima što se preljevahu jedni u druge. Vrućina je postajala sve jača.

– Sljedeći izvor je udaljen četrdeset pet kilometara, Dane – upozorio je netko šerifa.

– Znam. Ponijeli smo dovoljno vode. Zalihe će izdržati do izvora, ne brini.

Na mjestu gdje je Queho zastavio kočiju naišli su na hrpu pepela i iskrivljenog metala.

— Vjerojatno se sakrio gore u bregovima — zamišljeno će jedan od šerifovih pratilaca. — Ako je to Queho, plašim se da ga nećemo pronaći.

* * *

— Ženo, ti ćeš kuhati! — zapovijedio je Queho i upro prstom u Mildred čim je stigla. Tijelo joj je još treperilo od napora. Prljavom rukom prošla je kroz mokru kosu i dodirнула suncem opaljeno lice. Nokti na ruci bijahu oštećeni, od brižljivo složenih uvojaka preostala je samo ljepljiva masa prašnjave kose.

— Jesi li me čula? — povišenim glasom ponovio je Queho kad se nije pomaknula na njegovu zapovijed.

— Nisam ja tvoja ropkinja — stisnutih usana procijedi Mildred.

— Ne volim ponavljati zapovijedi — zaključio je mirno i odvuкао je za ruku do vatre. — Učini kako sam rekao!

— Kopile — bijesno je prošaptala.

— Da, ja sam kopile, ali zaboravljaš da su i kopilad ljudi.

Sačmaricu što je oduzeo vozaču očistio je i objesio o stijenu. Gotovo nježno prešao je rukom po još nekim puškama pričvršćenim na kamenoj stijeni. Bilo je tu raznovrsnih pušaka, sve oružje kojeg se domogao za napada prošlih tjedana.

— Posjeduje cijelu zbirku — Začudila se Amy. — Zar se spremaš za neki rat?

— Ja već i jesam u ratu — ne bez ponosa objasni Queho. — Progone me potjere iz cijele Arizone, Nevade i Kalifornije i

tko zna odakle još. Pogledaj samo što sam sve skupio — reče i pokaže rukom oružje na zidu. Ustane i pride velikom drvenom sanduku. Otvori ga i malo nakrene kako bi mogla vidjeti što je unutra.

— Ovdje držim koltove. Znaš li kako sam se domogao svega ovoga?

— Što se tiče one sačmarice, znam, ali za ostalo... — oklijevala je Amy.

— Sve sam dobio na isti način!

— Želite li reći da ste sve ovo opljačkali? — trgnula se Lucille. — Jeste li ubili sve te ljude kojima ste oduzeli oružje?

— Ne baš sve, ali mnoge. Nego, pogledaj ovo — reče i otvori drugi sanduk. — Skupljam i ovo.

— Zaboga! — zavapi Lucille i dlanovima prekrije lice. U sanduku je zabljesnulo šest šerifskih zvijezdi.

— Njih ste dobili na isti način? — upitala je Amy.

— Da, kao prilog oružju — nasmijao se Queho.

Zatvorio je sanduke i okrenuo se Lucilli.

— Ti, mala, pripremi ležajeve!

— Koliko? — uplašeno će djevojka.

Mildred je u međuvremenu zapalila vatru, pa je gusti dim ispunio pećinu. Queho je skočio i počeo nogama gasiti tinjajući plamen.

— Glupačo! Danju se loži drvo koje ne stvara dim. Uzmi ono drvo s druge gomile, ili se možda nadaš da bi netko mogao opaziti dim? — Podigao je

šaku, zastao i spustio je uz zadovoljni smiješak oko usana.
— Nemoj se nadati, ženo. Nitko ne može opaziti dim, jer nada-
leko nema nikoga živog!

Amy ga je pažljivo proma-
trala. Glas mu se mijenjao sva-
kim trenutkom, kao da se ne-
prestano kretao na tankoj li-
niji između razuma i ludosti.
naginjući se sad na jednu sad
na drugu stranu.

— Koliko ležajeva? — oporo
je ponovila Lucille.

— Tri!

— A za vas? — plaho će dje-
vojka.

— Jedan složi malo širi od
ostalih — nasmijuljio se Queho
i nestao u nekom od otvora u
spilji.

Lucille poče slagati ležajeve.
Brada joj je lagano podrhta-
vala dok je vlažnih očiju raz-
mišljala o svojoj besprijekor-
noj prošlosti i neizvjesnoj bu-
dućnosti usred ovih sablasnih
stijena.

* * *

Amy se polagano uputila k
niskom ulazu u spilju. Ispod
nadstrešnice ulaza u spilju
Queho je iskopao jarak i s nje-
gove vanjske strane sagradio
branik, izdubio ga procijepima
za pušku, koje je popunio ka-
menčićima kako ne bi bili na-
padni.

Stala je do ruba branika i
pogledala gore. Stijena u koju
se usjekla spilja, iznad nje, pri-
rodno se nadvila nad ulazom,
toliko da je zaklanjala ulaz i
Quehov branik od nekoga tko
bi se mogao zateći na vrhu sti-
jena i gledati dolje. Desno i li-
jevo od ulaza stijene bijahu ta-

koder izbočene, pa ni sa strane
nije bilo opasnosti da bi netko
uočio ulaz ili se čak mogao pri-
bližiti.

Jedini pristup bijaše preko
branika, ispod kojeg se spu-
štala strma šljunčana staza ko-
jom se nitko nije mogao be-
šumno uspeti.

Amy se prisjećala kako ih je
Queho jučer vodio tim putem.
Samo bi se neka sitna životi-
nja mogla prikrasti bešumno.
U podnožju spilje protezao se
stjenoviti labirint, ogromna
masa stijena i krivudavih pu-
tova što su se gubili jedan u
drugom. S druge strane tekla
je rijeka Colorado tjesnacem
dugim oko kilometar i pol, od
kojeg su zazirali svi brodovi.

Struja u tjesnacu bijaše jaka,
jer je postojala takozvana do-
nja struja, koja je čovjeka ili
životinju mogla nekoliko trenu-
taka zadržati i iscrpsti kako bi
ga bacila na stijene što su
stršale iz dna korita. Negdje
uzvodno od kanjona bilo je mje-
sto gdje je Queho prošle noći
prevezao žene u malom čamcu
na drugu stranu.

— Dalje je nego što izgleda
— odjednom će Queho iza
Amynih leđa. Približio joj se
nečujno i nenadano tako da je
zadrhtala od straha, ali je po-
kušala prikriti iznenađenje.

— Koliko dugo već živiš
ovdje? — upitala je Amy.

— Oko tri mjeseca.

— Sam?

— Uvijek sam sam. Već sam
jednom i prije bio ovdje.

— Zašto si nas oteo iz ko-
čije?

— Bila mi je možda po-
trebna žena — nasmiješio se
Queho.

– Ali zašto tri?
 – Znao sam samo za jednu kad sam napao kočiju.
 – Onu ženu vojnika?
 – Da.
 – Kako si doznao da je u kočiji? – htjela je znati Amy.
 – Ne tiče te se.
 – Mrziš je, je li? Mogao si je ubiti, ali nisi.
 – Poslala me u pakao – rekao je čvrsto stisnutih šaka, a disanje mu se ubrzalo od uzbuđenja. – Sad sam ja nju doveo u pakao kakav nije mogla ni zamisliti. Zla je! Laže, izmišlja!
 – Što ćeš sada učiniti? – upitala je kako bi promijenila razgovor.
 – Moram loviti. Tri žene mnogo jedu – dodao je i nestao u spilji.
 Malo poslije krenula je za njim, ali u spilji ga više nije bilo. Negdje u dubini postrane spilje zacijelo je postojao još neki izlaz. Na zidu je nedostajala jedna vinčesterka.
 – Uzeo je pušku – napomenula je Mildred. – Što će mu?
 – Kaže da ide u lov – Amy je kratko objasnila.
 Počela se brzo mračiti. Pronašla je svijeću, pripalila je i krenula prema zaokretu što je vodio dublje u unutrašnjost spilje.
 – Što namjeravaš? – upitala je Mildred.
 – Moram vidjeti ne postoji li negdje drugi izlaz.
 – Pazi, mračno je – upozorila ju je Lucille uplašeno. – Rekao nam je da ne smijemo paliti svjetlo kad se smrači. Ne želi ništa riskirati. Jesi li sigurna da je otišao?
 – Riskirat ću – odlučno će Amy.

Stijena što je izvana izgledala čvrsta i masivna, bijaše zapravo šuplja poput sita, nalik na golemi labirint pun spilja i hodnika. Tri puta Amy je zašla na slijepi put i zatekla se u manjoj spilji. Zadah što se osjećao nadaleko bio je gotovo neizdrživ. Napokon je stiglo na kraj nekog prolaza i zastala na rubu provalije što je zjapila ispod stijene. Počela je bacati kamenčiće i čula kako udaraju o tlo mnogo dublje nego što je mogla zasvijetliti svijećom. Činilo joj se da čuje nečiji smijeh u mraku, ali nikoga nije vidjela.

Opresno se vratila putem kojim je i došla.

– Dakle? – znatiželjno će Mildred.

Amy sjede i zavije cigaretu od papira iz duhana što je pronašla u spilji. Ugasila je svijeću.

– Ništa. Queho i nadalje jedini poznaje stražnji izlaz iz spilje.

– Hoće li se vratiti noćas? – plašljivo se raspitala Lucille.

– Ne znam. Ako ulovi dovoljno divljači, možda hoće.

– Što ste još pričali? – upitala je Mildred.

– Ništa osobito, nije važno.

– Čini mi se da s tobom mnogo razgovara – prezirno će Mildred.

– Nikad mi nije bilo teško pronaći s muškarcem zajednički jezik – nasmiješila se Amy.

– On je ubojica!

– Jesi li se ikad pitala zašto je postao ubojica? – polagano upita Amy naglašavajući svaku riječ.

Mildred je također zavila cigaretu i pripalila je na žaru Amyna opuška.

— Za ubojstvo nema isprike — odlučno će Mildred.

— Rodio se kao sin indijanske sqvaw koja je i sama bila polumeksikanka, Mješanac je, napola bijel, napola crn. Misliš li da mu je lako ovako odbačenom i neprihvaćenom ni od koga? Ali nećemo sad o tome. Kako bi bilo da pokušamo spavati, jer tko zna što nas sutra čeka.

Bile su same. Queho je otišao i znale su da će se odjednom pojaviti kao iznikao iz dubine, šutljiv, smrknut i nadasve ogorčen.

VI

Izvor hladne vode punio je jezerce što se usjeklo na kraju kanjona, breze i johe omedivale su ga poput prirodnog bedema. Voda bijaše uvijek hladna i bistra, čak i onda kad bi ljetno sunce neumorno pržilo s plavoga vedrog neba. Danju su oko drveća zujali insekti i taj bi se zvuk isprepletao s mekim šaputanjem povjetarca u krošnjama. Lišće što bi palo s krošnja plovilo je vodenom površinom nalik na brodice što besciljno tumaraju kako bi na kraju potonuli i na dnu stvorili gušti sag. Ptice su za dana pjevale, a kad bi sunce zašlo, lastavice što obitavaju stijene spuštale su se niže u lov na insekte. Za sumraka su šišmiši izvirivali iz svojih skrovišta i kao papirići pošeni vjetrom dizali se u visine. U tami,

prije izlaska mjeseca, čulo se lagano zapljuskivanje vode kad bi životinje prišle obali da se osvježe.

Čizme su zaškripale na stijeni i čuo se zvuk metala. Neka su vrata zacviljela i udarila o kamen. Ponovo sve utihne. Čulo se samo teško disanje čovjeka što je čekao da mu se oči priviknu na temu ćelije. Pripalio je šibicu i lagano svjetlo obasja lik nekog čovjeka. Čučao je na tlu leđima naslonjen o zid, ruku i nogu okovanih teškim lancima što su završavali u rdom nagriženom kolutu pričvršćenom za tlo.

— Kako ste, Kersawe? — upitao je čovjek sa šibicom u ruci.

— Živ sam — mirno će Kershaw.

— Jeste, ali kako!

Kershaw zažmiri i pred očima mu opet neobuzdana priroda kanjona o kojoj je malo prije maštao.

— Ne biste razumjeli kad bih vam rekao...

Upravitelj zatvora zapalio je svijeću, zatvorio vrata ćelije i prišao Kershawu.

— Koliko dugo sad već čučite ovdje?

— Čovjek ovdje izgubi po'am vremena.

— Tjedan dana, Kershawe!

— Ako znate, zašto me onda pitate? — mirno će Kershaw.

— Što želite od mene?

— Htio sam vas u prvom redu pitati kako ste.

Gromki smijeh zaori uskom ćelijom, odbije se o mračne zidove i vrati nekako sablasno. Kershaw se nije smijao kao netko tko će svaki trenutak poludjeti u potpunoj izolaciji

»zmijske rupe«, kako se nazivala ova ćelija u zloglasnoj tamnici Yume. Smijao se upravo zato da ne poludi.

– Rijetki su uspjeli zadržati zdrav razum, Kershawe – oklijevao je upravitelj. – Koliko još godina morate ovdje provesti?

– Devetnaest godina i nekoliko mjeseci!

– Devetnaest i pol godina – ispravi ga upravitelj.

– Prolasio me krivim jedan od najokrutnijih sudaca u zemlji, kojem je pri njegovoj odluci zacijelo pomogao guverner, dakako obvezan svojem vrlo dragom prijatelju pukovniku Willu Feldingu iz Indiane. O poroti da i ne govorim – ogorčeno je zaključio Kershaw.

– Presuda je mogla biti i gora – nasmiješio se upravitelj. – Za ubojstva česta je presuda smrt vješanjem, nemojte zaboraviti.

– Možda bi tako bilo bolje.

– Pakao je gori od Yume – olijevao je upravitelj.

– Yuma je pakao!

– Zato se i plašim da nećete preživjeti toliko godina ovdje.

– Pokušat ću.

Upravitelj je izvadio cigaretu, čučnuo i stavio je među Kershawove ispucale usne.

– Hvala.

Izvadio je cigaretu i za sebe, pripalio je na svijeći i pogledao Kershawa.

– Kershaw, recite mi nešto... Jeste li uistinu nedužni kako ste tvrdili za vrijeme suđenja?

– Jesam. Zašto vas to odjednom zanima?

– Jer vam mogu pružiti priliku da si iskupite slobodu, pa

bih rado znao pomažem li nedužnom čovjeku ili krivom.

– Vi i vaši prijatelji vjerojatno želite samo da u vaše ime obavim vrlo prljav posao – polako će Kershaw i zagleda se u dim cigarete. – Ostavite mi cigarete, uzmite svijeću i zatvorite za sobom vrata. U mraku se bolje sanjari. Do viđenja!

– Kershawe, ne možete me prevariti – uporno će upravitelj. – Svom snagom volje trudite se da ne poludite, ali dokle ćete tako? Sad stavljate na kocku svoj razum, ubrzo ćete se igrati životom, Kershawe! Izgubit ćete igru, čovječe! Urazumite se i iskoristite priliku koja vam se pruža, druge neće biti. Izvan ovih zidina ljudi kao vi gotovo su nesavladivi, ali ovdje u ovom truležu svatko je ranjiv. Znate da imam pravo.

– Zaista se trudite da me uvjerite.

– Sad polazim do vrata – nastavio je upravitelj. – Otvorit ću ih i izaći. Savjetujem vam da me pozovete prije nego što ih zatvorim za sobom, jer ne vjerujem da će vam se ikad pružiti druga prilika da živ izađete iz ovih zidina.

Ugasio je svijeću i okrenuo se. U »zmijskoj rupi« zavlada ona ista tama što je sve do upraviteljeva dolaska obavijala Kershawa, uvlačila mu se u tijelo i gušila ga. Kershaw je osjećao disanje čovjekovo nedaleko od sebe. Miris izgorjela voska miješao se s vlagom u zraku. Zažmirio je i zamislio se. Čovjek pred njim učinio je prvi korak. Kershaw je šutio. Odjekne drugi korak. Pomislio

je na izvor o kojem je cijelo vrijeme sanjario. Je li voda još onako bistra? Treći korak. Kad se smrači, životinje će iznova doći na vodu. Četvrti korak u tmini. Zacviljela su vrata. Tanki snop sivila prodre između vrata i zida. Do vraga! Što je s izvorom? Vrata se otvoriše malo jače i iznova zacvilješe. Čovjek kao da je oklijevao da ih zatvori za sobom.

— Do vraga! Čekajte! — povikao je Kershaw.

* * *

Upravitelj zatvora zatvorio je vrata za sobom i Kershawom.

— Evo vašeg čovjeka, gospodo!

— Je li pristao? — upita neki poznati glas.

Kershaw se ogledao i pogled mu se zaustavio na pukovniku Willu Feldingu. Pokraj njega sjedio je stranac s naočalama na nosu i buljio u Kershawa caklastim uskim očima.

— Ovo je Marcus Wrenn, guvernerov sekretar — objasnio je upravitelj.

Uz zveckanje leda u staklenom vrču pojavila se upraviteljeva žena Sarah. U ruci je držala poslužavnik i na njemu veliki vrč limunade, sa tri čaše.

Kershawu nitko nije ponudio da sjedne, pa je prišao zidu, sjeo na pod i privukao koljena.

— Ja bih radije pivo, gospodo — javio se Kershaw.

Bezobrazluk! — naljutila se žena.

— Donesi mu, molim te, dvije boce — obratio se upravitelj ženi.

— Henry, jeste li mu već rekli o čemu je riječ? — progovorio je Felding.

— Rekao sam mu samo da mu se pruža prilika da bude pomilovan.

— Jeste li pripravnici suradivati s nama, gospodine Kershaw? — upitao je sekretar Wrenn.

Kershawove sive oči bile su uperene u boce što ih je Sarah donijela u sobu i postavila pred njega. Osjećao je kako mu je grlo isušeno. Uzeo je jednu bocu, otvorio je i ubrzo osjetio ugodu dok je ledeno pjenušavo pivo klizilo njegovim grlom. Napola ispraznjenu bocu odmaknjo maknuo od usana.

— Pitao sam va nešto — podsjetio ga je Wrenn.

— Zastupate li vi guvernera? — raspitao se Kershaw.

Sekretar kimne.

— A što je s vama? — obratio se Kershaw Feldingu i prodorno ga pogledao.

— Riječ je o mojoj ženi, Kershawe — polagano će Felding. — Vjerujem da je se sjećate.

— Dakako, i te kako — zlovoljno se nasmiješio Kershaw.

— Gospodo, recite mu o čemu je riječ — požurivao je upravitelj. — Kershawe, kakvo je pivo?

— Izvrsno, hvala! — mirno će Kershaw i iznova prinese bocu ustima.

— Pozvali smo vas radi Queha — počeo Felding.

— Još je živ? — znatiželjno će Kershaw.

— Jest.

— A gdje je? — upita Kershaw desnicom čvrsto stegnuviši grlicu boce.

– Negdje na sjeveru, u Koloradu, na obali Arizone, Nevade ili Kalifornije. Ne znamo točno. Upravitelj pruži Kershawu cigaretu.

– I što očekujete od mene?

– raspitivao se Kershaw.

– Treba da ga uhvatite – objasnio je Felding.

– To nitko ne može.

– Vi možete – javio se upravitelj.

– Samo vi možete – složio se Wrenn. – Kažu da onu zemlju nitko ne poznaje bolje od vas.

– Queho je poznaje bolje – mirno će Kershaw. – U čemu je, zapravo, problem?

Sva trojica mu ispričaše što se dogodilo, kako je Queho napao kočiju i oteo tri putnice. Svatko je ispričao jedan dio.

– Morate priznati da nitko to ne bi znao bolje od njega – zaključio je Kershaw i otvorio drugu bocu. – Sumnjam da bi itko cijelu stvar proveo u djelo bolje od njega.

– Možda biste vi? – ubaci Felding.

– Meni bi nedostajao razlog – nasmijao se Kershaw. – Nikad nisam čeznuo za vašom ženom, Felding. Da mi je pošlo za rukom pobjeći s Quehom umjesto da budem odmah uhvaćen, sad bih već odavno bio negdje u Meksiku i daleko od svake opasnosti. Queho očito misli drugačije.

– Zašto? – htio je znati Wrenn.

– Jer je drugačiji od nas. Indijanci ga ne priznaju jer u sebi ima krvi bijelaca i crnaca, a crnci i bijelci odbacuju ga zbog postotaka druge krvi što

osim njihove teče u njegovim žilama. Prognan je iz našeg društva, odbačen od svijeta. Shvaćate li?

– Vi ste ga, čini se, bili prihvatili – dobacio je upravitelj.

– Imao sam više razloga nego ostali – nasmiješio se Kershaw. – Jednom mi je spasio život i znao sam da se mogu osloniti na njega. Dok smo bili zajedno u zatvoru, kraćio sam si vrijeme time što sam ga podučavao u nekim osnovnim stvarima naobrazbe. Mislio sam da ga dobro poznajem.

– Djelomice ste radi njega morali u zatvor – ponovo se javio upravitelj.

Kershaw pogleda Feldinga i on okrene glavu. Bilo je očito da se osjeća krivim.

– Kad je trebalo da pokaže koliko vam je prijatelj, zakazao je – zaključio je upravitelj – Trebalo je da izabere hoće li pobjeći ili ostati s vama. Izabrao je bijeg i ostavio na cje-dilu čovjeka koji je toliko za njega učinio. Ostavio vas je na milost i nemilost potjeri.

– Nije želio riskirati – kimnuo je Kershaw. – Nisam zaboravio što se dogodilo i nije potrebno da me podsjećate.

– Znači da ga više ne cijenate osobito – zaključio Wrenn.

– Osveta je gorko voće, moja gospodo – nasmiješi se Kershaw. – Prijedimo radije na stvar. Što očekujete od mene?

– Ako se uhvatite ukoštac s Quehom i oslobodite one dvije žene, guverner će vas pomilovati – objasnio je Wrenn.

– Kako znate da neću pobjeći u Meksiko čim se izvučem iz ovog pakla? – Nasmiješio se Kershaw.

– Dat ćete nam riječ, i to je dovoljno.

– Vjerujete na moju riječ?

– Poznato je da nikad niste prekršili dano obećanje.

– A što je s Quehom? I njega želite? Možda ga moram ubiti da bih oslobodio žene, kako on ne bi ubio mene.

– Svjesni smo svega toga – ubaci Felding.

– Lov na ljudske glave najopasnija je igra na svijetu – polako će Kershaw kao da govori sam sebi.

– Vi ste barem iskusan čovjek, Kershaw – blago će upravitelj. – Vjerujem da ćete uspjeti. Tko bi bolje od vas mogao provesti u djelo takav zadatak?

– Možda Queho... Zaboravljate da ćemo se sresti na njegovu terenu i time on ima znatnu prednost.

– Dakle? Što ste odlučili? – htio je znati Wrenn.

Kershaw sklopi oči. Pred njim je iskrsnula slika kanjona s izvornom prizor, koji je svaki dan u tami svoje vlažne ćelije zamišljao kako bi sačuvao razum i pokušao pobjeći u svoj svijet mašte daleko od grube zbilje Yume.

– Ako ne pristanete, čeka vas još devetnaest i pol godina – podsjetio ga je upravitelj.

– Znam. Kad ću biti pomilovan?

– Čim oslobodite Quehove dvije zarobljenice – javi se Felding.

– A što je s Quehovom glavom? – mirno će Kershaw. –

Ako i nju moram donijeti, bit će teže. Plašim se da bi se mogla usmrditi na ovoj vrućini. Jedino ako pukovnik želi još jednu kutiju za duhan, onda...

– Kakve su to gluposti? Što mu je? – začudio se sekretar Wrenn.

– Nevažna primjedba – nasmijao se Kershaw.

– Vaša riječ bit će nam dovoljna – odmahnuvši glavom reče Wrenn. – Ako kažete da je mrtav, mi ćemo vam vjerovati.

– Vrlo ste uvidavni, gospodo, ali ne želim biti krvnik koji izvršava vaše presude – objasnio je Kershaw. – Ako sam dobro shvatio, vama je najvažnije da se oslobode Quehove zarobljenice. Uspijem li ih osloboditi, a Queho ostane živ i na slobodi, ne želim ga dalje progoniti i zahtjevam da se moja obveza smatra izvršenom. To ili ništa, gospodo!

– Slažemo se – kimnuo je Felding. Wrenn mu se pridružio kimanjem glave.

– Potrebni su mi novac, kupelj i odjeća – zaključio je Kershaw. – Zatim oružje, konj i prijevoz do utvrde Yuma. Kupelj je na prvom mjestu ovog popisa.

Wrenn ustane i izbroji pet stotina dolara.

– Je li to dovoljno?

– Zaista jest. Želite li potvrdu?

– Ne. O ovome svemu bolje da se što manje zna. Nećemo voditi nikakve zapise.

Felding je ustao i prihvatio svoj šešir.

– Nadam se da se više ne ljutite na moju ženu i mene –

u nedoumici će pukovnik i ner-
vozno okrene šešir u rukama.
— Hoću reći... zbog optužbi za
ono što se dogodilo na brodu.
Mi... ja...

— A kako bih? — prekinuo
ga je Kershaw prezirno se smi-
ješeći. — Izjavili ste da sam
pokušao silovati vašu suprugu,
da sam je napao i ubio jednog
čovjeka, ako se dobro sjećam.
Ne znam tko bi zbog takvih sit-
nica mogao sumnjati u karak-
ter onako časne žene kao što
je vaša supruga ili ljutiti se na
vas, pukovniče?

Felding je šutio, blijed u licu.
Od neugodnosti nije znao što
bi rekao. Upravitelj je uporno
promatrao bradato grubo lice
svojeg zatvorenika. Osjećao je
gorki prezir što je izbijao iz
Kershawovih riječi.

— Išao bih i vruga osloboditi
samo da budem pomilovan —
dodao je Kershaw.

— Ne znam je li primjedba
umjesna — uvrijeđeno će Fel-
ding.

— Da bih spasio vašu ženu,
ne moram je zato i cijeniti, zar
ne? Zašto da se obmanjujemo?
Za ponudenu cijenu oslobodio
bih svakoga tko bi se zatekao
na njezinu mjestu.

— Onda vam želim mnogo
sreće — nasmiješio se Wrenn.

Osjećao je da napetost raste
i želio prekinuti ovaj neugo-
dan razgovor dok je za to još
bilo prilike. Otvorio je vrata.

— Samo trenutak! — povi-
kao je Kershaw kad su Fel-
ding i Wrenn već bili na izlazu.

— Najprije ste rekli da je oteo
tri putnice, a poslije ste spomi-
njali samo dvije — obratio im
se Kershaw. — Jedna je go-

spoda Felding, druga Lucille
Winston, guvernerova nećaki-
nja, a što je s trećom ženom?
Tko je ona? Zašto nju nitko ne
spominje?

— Nevažna je — kratko će
Wrenn.

— Salonska plesačica i žena
za razonodu — nadopuni Fel-
ding.

— Razumijem — gorko će
Kershaw. — Za mene je ipak
važan svaki život. Do viđenja!

VII

Rudnik Copa de Oro ležao je
tako visoko u bregovima da se
od mjesta gdje se nalazio
preko obronaka mogla u da-
ljini razabrati pustinja. Dok su
trajali indijanski nemiri, dano-
noćno je stražar stajao na pro-
matračnici kako bi pravo-
dobno svratio pažnju na mo-
guću opasnost.

Sad kad se Queho šuljao tim
predjelom, ponovo je postav-
ljen stražar. Sjedio je ljutit u
sjeni stabla, s puškom na kolje-
nima i s dalekozorom. Pokuša-
vao je svladati umor i dosadu.

Poštanskom cestom toga je
kasnog popodneva prašni
oblak polagano putovao
prema rudniku i skretao
prema istoku. Stražar je znao
da za dana kola neće stići do
rudnika. Udaljenost je bila pre-
velika. Vjerojatno će se utabo-
riti s druge strane obronaka
kako bi strmi posljednji dio
puta prešli za dana.

Podigao je poveći kamen i
bacio ga na pocinčani krov
upravne zgrade rudnika. Mel-
vin Lusk, upravitelj rudnika,

izašao je iz kuće i pogledao prema stražaru.

— Prašina nad poštanskom cestom — javio je stražar. — Vjerojatno su to teretna kola.

Lusk je podigao dlan iznad očiju kako bi se zaštitio od sunca i pogledao prema cesti. Pitao se da li da kolima što pri stižu pošalje pojačanje za noć, ali u posljednje je vrijeme imao manje ljudi i tješio je sam sebe da se Queho zacijelo ne bi usudio napasti dobro naoružane vozače, ionako pri pravne na svaki okršaj.

— Mogu li sići? — raspitao se stražar.

Lusk mu potvrdno mahne i vrati se u ured. Sunce je već zalazilo.

* * *

Prednja teretna kola zaustavila su se u podnožju obronaka prije uspona prema rudniku. Vozači se spustiše sa sjedala.

— Ovdje ćemo se utaboriti i ujutro krećemo dalje — zaključio je vođa puta.

Trojica vozača prišla su mješini s vodom pričvršćenoj u prvim kolima. Odjednom ugledaše čovjeka u mokasinama kako se odvajala od sjene obližnjih stijena i prilazi im podigavši otkočenu vinčesterku u rukama. Tri pucnja ogласiše se jedan za drugim.

Stijene u pozadini vratiše sablasnu jeku, odbiše je daleko prema pustinji, gdje je postupno utihnula. Nitko kod rudnika nije čuo pucnjeve.

* * *

Na istoku iza bregova pojavilo se sunce. Toplina se razlila pustinjom, a na poštanskoj ce-

sti nije se vidjela uskovitlana prašina što bi je morala podići teretna kola na putu u rudnik.

Upravitelj Lusk odgurnuo je tanjur i ispio do kraja kavu. Pripalio je cigaretu i ustao.

— Joe, najbolje će biti da kreneš — obratio se stražaru. — Odjaši dolje i pogledaj što ih zadržava da još nisu stigli.

Jeo je požurio strmom zavojitom cestom do mjesta gdje je znao da su se noćas utaborili vozači. Činjenica da nije ugledao dim logorske vatre vrlo ga je zabrinula.

Ugledavši napokon pred sobom troja kola, zastao je začuđen. Vladala je neka čudna tišina i nikoga nije vidio. Razrezan pokrov kola vijorio se na jutarnjem povjetarcu. Sunce je već nemilosrdno pržilo s plavog neba bez oblačka. Od dvanaest mazgi, koliko ih je trebalo da bude s kolima, nije ugledao nijedne.

— Ima li koga? — povikao je.

— I...ma...li...ko...ga...! — vratila je jeka.

Bijaše to ujedno i jedini odgovor. Tri vozača ležahu na tlu. Jata muha prekrivahu mrtva tijela. Kola bijahu uglavnom ispražnjena, a široki trag kopita gubio se prema sjeveru.

* * *

— Rijeka ne može biti udaljena više od kilometra — uporno je tvrdila Amy.

— Možda, kad bismo cijeli put preletjele — gorko se nasimijala Mildred. — Zar ne vidiš ove šiljaste stijene dolje?

— Put ipak mora postojati. Vodu zacijelo uzima iz rijeke i uvjerena sam da ne prolazi

svaki put ovim labirintom dolje. Mora postojati neki prolaz.

— U redu, ako se i domognemo rijeke, što dalje? — upitala je Mildred.

— Slijedit ćemo je nizvodno dok ne nađemo na neko naselje — zaključila je Amy.

— Ne vjerujem da bismo mogle samo tako slijediti tok rijeke.

— Možda možemo dio puta preplivati.

— Struja bi nas ubila, ili, ako ništa drugo, kilometrima nosila sa sobom tko zna kamo — nasmijala se očajno Mildred.

— Nema ga već tri dana — primijetila je Lucille. — Možda se uopće neće vratiti. Tko zna nije li uhvaćen ili mrtav. Hrane će nam ubrzo ponestati, a i zalihe vode su pri kraju.

— Govoriš kao da bi ti bilo krivo kad bi mu se nešto dogodilo — sumnjičavo će Mildred.

— Nije bio neljubazan sa mnom — gotovo sanjarski će djevojka. — Vratit će se, vidjet ćete. Nitko ga ne može ni uhvatiti ni ubiti!

— Aha, tako, znači — zamišljeno će Amy.

— Divi mu se kao nekom junaku — prezirno će Mildred.

— Pa ova je djevojka poludjela!

— Pobjegao je iz Yume — nastavila je Lucille tiho kao da razgovara sama sa sobom. — Nitko prije njega nije uspio pobjeći iz toga zloglasnog zatvora.

— Mora postojati put kroz taj labirint — zamislila se ponovo Amy. — Mora!

— Dolje je zacijelo vruće kao u paklu — zaključila je Mildred. — Ima vjerojatno i zmija. Napast će nas.

— Moramo paziti kuda hodamo — odmahнула je glavom Amy. Uzela je tri boce i napunila ih posljednjom vodom što im je preostala u zalihamama.

— Ne možemo ovdje dulje ostati — zaključila je napokon.

— Ako se sutra ne vrati, umrijet ćemo od žeđi.

— Moju bocu ostavi ovdje — uporno će Lucille. — Ja ne idem nikamo.

— Izvoli bocu, ali ideš s nama i ne želim više čuti ni riječi — odlučno će Amy. — Nemamo više mnogo vremena do mraka.

— Ja ostajem — odmahнула je glavom Lucille.

— Dosta gluposti! Ideš s nama! — razljutila se Amy. — Ustaj!

— Ovako je nećeš primorati ni na što — mirno će Mildred i brzim pokretom oduzme djevojci bocu s vodom. — Ako nekoga poput nje želiš pridobiti za nešto, moraš ga namamiti kao kunića na mrkvu. U ovom slučaju, mamac je boca s posljednjom zalihom vode.

Amy je skinula sa stijene saćmaricu i pregledala je. Zadovoljno je kimnula.

— Što će ti puška? — začudila se Lucille. — Valjda ga ne namjeravaš ubiti?

Amy se popela na branik ispred ulaza u spilju i nestala s druge strane. Zastala je i okrenula se.

— Pogledajte ovo! — viknula je.

Pogledale su prema pećini, ali nisu je mogle vidjeti. Nestala je u stjenovitim labirintu.

Sat nakon toga tri su žene oblivene znojem, umorne i

iscrpljene, isteturalale iz stjenovitog pakla. Boce su bile upola prazne, a do rijeke još nisu stigle.

— Vraćam se — odlučila je Lucille.

— Kojim putem? — u nedoumici će Amy.

Okretale su se oko sebe i uzalud pokušavale doći do kojim smjerom treba da krenu da bi se vratile u spilju.

— Moramo dalje tražiti rijeku. Drugo nam ne preostaje — zaključila je Amy i vratila se u labirint.

Mildred krene za njom.

— Čekajte! — povikala je malo zatim Lucille, ali kada je potrčala za ženama, više ih nije mogla pronaći. Sreća ju je ipak donekle pratila i malo poslije pronašla je spilju. Ušla je i uzalud čekala Mildred i Amy.

* * *

Sunce se spustilo prema zapadu, a dvije boce bijahu prazne.

— Znala sam da nećemo uspjeti — zlovoljno će Mildred. — Do vraga!

— Još se ne predajem — razočarano će Amy.

— Ubrzo će mrak.

— I sutra je dan.

Queho ih je pronašao kad se već bilo sasvim smračilo. Od tajnog prolaza prema rijeci bijahu udaljene manje od sto metara.

Podigao je sačmaricu i pokretom glave pokazao im da ga slijede. Nije se više okretao dok su se spoticale za njim, teško disale i posramljeno posrtale, sretne što će se ubrzo naći na sigurnom.

Lucille je stajala uz vatru i prilično zadovoljna miješala jelo u nekoj posudi.

— Izvanredno miriše — promrmljala je Amy. — Što je to?

— Neka vrsta gulaša.

— Od mesa neke uginule mazge? — prezirno će Mildred.

— Ne. Govedina i sušene trave — mirno će Lucille.

— Odakle ti?

Lucille je kuhačom pokazala prema brdu kutija uza zid. Na kutijama je velikim crnim slovima pisalo: RUDNIK COPA D'ORO.

VIII

— Do vraga! — bijesno je povikao šerif Hathaway i šakom udario o zemljopisnu kartu rasprostrtu na nekoj stijeni. — Kako se taj Queho može rasplinuti u zraku zajedno sa dvanaest mazgi i cijelim teretom namirnica?

Svi su šutjeli. Stajali su oko šerifa i zamišljeno gledali preda se. Tama pustinje u kojoj su podigli noćni tabor obavijala je svjetlo logorske vatre što je polagano tinjala. Netko doda drva kako bi se oganj iznova rasplamsao. Na rubu vatre grijao se vrč s kavom.

Neprestano su pogledavali u tamu. Osjećahu se kao da ih netko promatra, vreba iz tmine. U sjeni stijenja stražari su čučali i pazili na svaki šum.

Odjednom se, neočekivano, stvorio pred njima čovjek u mokasinama. Nitko nije znao kako se uspio prikrasti nezapažen.

— Tko ste vi? — upitao je šerif i oprezno podigao pušku.

— Zovem se Kershaw.

Prišao je vatri i nalió si šalicu tople jake kave.

— Sutra se možete mirno vratiti — nastavio je Kershaw.

— Queho sigurno nije na ovoj strani rijeke. Na istoku, u bregovima, kiši i rijeka raste. Kad biste pokušali prijeći poslije, ne znam kako biste se vratili.

— Namjeravali smo — zamislio se šerif. — Kershawe, zaćućujuće ste brzo stigli.

— Dio puta prošao sam rijekom uzvodno brodom „Cocopha“, dok rijeka nije postala previše plitka. Brod sad ćeka na viši vodostaj poslije kiše, kako bi nastavio za Callville, a ja sam krenuo za vašim tragom.

— Kako ste nas uspjeli pronaći noću? — upita netko.

— I slijepac bi vašu vatru vidio nekoliko kilometara daleko — objasnio je Kershaw. — Na kilometru odavde ćuje se osim toga, vaš govor ako se kreće u dobrom smjeru s vjetrom.

✓ Ljudi iz potjere pozorno su proućavali mršavo bradato lice Leeja Kershawa, o kojem su, većinom, dosad ćuli samo najrazlićitije priće. Znali su za njegovo nekadašnje prijateljstvo s Quehom, bilo im je poznato da ga je svojedobno spasio od Ahvota, poznatog zloćinca. Ćuli su i za ćogaćaj na brodu i svima je bilo poznato da je Mildred Felding svojom izjavom otjerala dotad najpoznatijeg lovca na ljudske glave u zloglasni zatvor Yumu.

U rukovanju koltom, ako je bilo vjerovati prićama, bijaše isto toliko vješt kao i rukovanju puškom, a savršeno se znao boriti šakama isto kao i noćem. Zajedno s Quehom saćinjavao je nepobjedivi tim, kojem uistinu nadaleko nitko nije bio dorastao. U svojem kratkom prijateljstvu s mješanćem pomogao mu je u obrazovanju i bijaše prvi koji je odbaćenom nesrećniku prućio osjećaj da nije sam. Razumjeli su se na svoj poseban naćin i bili toliko jednaki da bi se teško tko odlućio tvrditi za jednog ili drugog da je vještiji od drugoga.

— Ovaj put Queho je dva dana u prednosti — ćalio se šerif. — Izgubili smo mu trag. nekoliko kilometara odavde, s ovu stranu rijeke. Ne znam više kako da ga pronaćemo.

— Ne brinite se, šerife, naćiću ga — nasmiješio se Kershaw.

— Vi? Sami? Ćeli li barem da vam prepustim nekoliko ljudi? — ćudio se šerif.

— Kako bi mi pomogli u potrazi za Quehom ili da malo pripaze na mene? — nasmiješio se Kershaw. — Ne, hvala, šerife, nije potrebno. Ovako kako ga vi hvatate, ne bih se ćudio da ga ne pronaćete ni za stotinu godina.

— Vi, znaći, znate bolji naćin? — uvrićedeno će šerif.

— Naravno. Uostalom, možda se sklonio ovdje negdje u tami i sluša naš razgovor.

— Ne vjerujem da tako mislite — zlovoljno se nasmiješio šerif — jer inaće ne biste stajali ovdje uz vatru kao po-

godna meta. Znae da bi pucao u vas kako bi se obranio od vaše osvete.

Šerif je čuo kako se Queho i Kershaw zajedno pobjegli iz Yume, da bi Queho na kraju ostavio Kershawa na cjedilu spasavajući vlastiti život.

— Mogu li vam uopće bilo kako pomoći? — upitao je šerif.

— Rečeno mi je da ćete me proglasiti svojim pomoćnikom i da ćete mi predati nalog za hapšenje Queha. Oduvijek sam radio u okvirima zakona, koliko je bilo moguće, pa bih i ovaj put rado tako postupio. Osim toga, takav nalog dobro bi mogao doći ukoliko bi netko posumnjao da sam možda ipak pobjegao iz Yume. Ne bih želio gubiti vrijeme suvišnim razjašnjavanjima.

Šerif Hatshaway izvukao je iz džepa šerifsku zvijezdu i nalog za hapšenje.

— Podignite desnu ruku — rekao je i uzdahnuo. — S vlastima u Kaliforniji i Nevadi potpisali smo ugovor. Ova šerifska zvijezda vrijedi ovdje u Arizoni isto kao i s druge strane rijeke u Kaliforniji ili Nevadi.

— Priča se da Queho skuplja kao neku vrstu trofeja šerifske zvijezde ljudi što ga progone — nasmiješio se zamjenik šerifa tucker i značajno pogledao zvijezdu pričvršćenu za Kershawov haljetak. — Jeste li čuli za to?

— Koliko je trofeja skupio dosad? — mirno upita Kershaw.

— Ne zna se točno. U svakom slučaju dva šerifa iz Ari-

zone već su na njegovoj savjesti kao i tri vozača teretnih kola, jedan vozač poštanske kočije, neki šerif kompanije Wells Fargo krenuo je u potragu za njim i otada više nije viden. Kaže se da je ubio dvanaestak ljudi otkako je pobjegao iz Yume. Vi biste mogli biti nesretni trinaesti, Kershawe — dodao je uz zloban smiješak.

— Cijelu stvar mogli bismo i drugačije postaviti i reći da su ta dvanaestorica bili nesretnici, a ja sam sretni trinaesti. Što kažete? — hladno će Kershaw.

— Vlasti u Nevadi odredile su da skupina ljudi neprestano traga za njim — žurno se javio šerif kako bi prekinuo napetu situaciju. — U Arizoni su određene dvije potjere, a iz Kalifornije poslana je jedna. Vojska namjerava pružiti jaku pomoć. Queho zapravo nema izgleda da se izvuče iz stupice koju si je sam postavio.

— Neće se ni pokušati izvući — zamišljeno će Kershaw. — pobjegao je iz zatvora i prognao sam sebe u isto pakao, veći i samotniji, ali isto tako sotonski neumoljiv.

— Govorite kao da ga žalite — zaprepastio se Tucker.

— Ja sam ga jedini pokušao shvatiti dok je odbačen od sviju očajnički čeznuo za razumijevanjem i za malo ljudske topline. Kuda god se bio okrenuo, ljudi su zazirali od njega kao da je okužen. A sad, kuda god krenuo, zakon će mu biti za petama i ljudi će ga progoniti kako bi ga uhvatili živoga ili mrtvog, mislim najradije mrtvog. Nekoć je on tražio

ljude, a oni su ga se klonili, sad ti isti ljudi njega progone a on se skriva. Znam da je kriv, i za ubojstva koja je učinio nema opravdanja, ali nismo li svi donekle krivi za ova zlodjela?

Šerif Hathaway šuteći je kimao glavom.

— Samog je sebe osudio na doživotnu samicu u stjenovitoj divljini Colorada — nastavio je Kershaw. — Mi ćemo ga tražiti i možda pronaći, ali on nikad nebi napustio svoje skrovište ako ga ne bismo primorali na to. Kod sebe ima znatne zalihe hrane, nepresušive zalihe vode iz rijeke i cijeli arsenal oružja. O urođenim sposobnostima lovca da i ne govorim. Sve to nemojte zaboraviti, ukoliko ustinu vjerujete da ga možete uhvatiti.

U tami je zarzao konj. Ljudi se trgnuše i posegnuše za puškama.

— Moj konj — mirno će Kershaw i nestane u noći isto onako nenadano kao što se i pojavio.

* * *

U kanjonu se razdanilo prije jednog sata svjetlo je upilo u sebe duboke sjene umiruće noći. Vjetar je utihnuo. Osim rijeke, što je nabujala tekla brže zbog kiše u istočnim planinama, ništa se drugo nije pomicalo. Slabo vidljivo tragovi kopita mazgi izgubili su se na stijeni kilometar južno od rijeke.

Lee Kershaw čučao je iza stijene što ga je štitila od pogleda svakoga tko bi s visine na drugoj strani rijeke promatrao kanjon.

Iza Kershawa su se neprohodne stijene uzdizale visoko prema nebu i premda se svakom promatraču moralo činiti da se ovom strmom divljinom ne može proći, Kershaw je znao da je Quehu na neki način pošlo za rukom s natovarenim mazgama prijeći na drugu stranu rijeke.

Pažljivo je razgledavao obalu. Stijene su dopirale sve do vode. Sjeveroistošno je široka šljunkovita obala omeđivala rijeku. Pošlo mu je za rukom probiti se do drugog ruba stjenovite divljine i tamo je naišao na prvi trag otkako je izgubio iz vida otiske kopita mazgi što ih je Queho poveo sa sobom. Ogromna kruškolika stijena svojim je užim dijelom bila okrenuta prema dolje. Podigao je dalekozor i usmjerio ga prema uzvisini s druge strane.

Mazga se ne bi mogla uspeti strmim žlijebom što je vodio iz podnožja, možda samo vrlo vješt čovjek iskusan i vičan takvom penjanju. Rijekom nizvodno voda je ispirala kamene što se s vremenom odronilo od stijena i skotrljalo u korito. Iza ogromne kamene gromade voda se pjenila u žučkastim muljevitim virovima.

Ugledao je odjednom nešto neobično i izoštrio leće dalekozora na bi li bolje razabrao što je posrijedi. Pred njim se u daljini pojavilo napuhnuto tijelo uginule mazge, nabreklo od vode. Uz njega je na vodi plutala neka daska. Još je jače izoštrio leće i razabrao natpis: RUDNIK COPA DE ORO.

Čućeći u vrućoj sjeni, Kershaw je zamišljeno buljio u rijeku i zamišljao kako je to izgledalo kad je dvanaest uplašenihi mazgi bilo potjerano u divlju bujicu. Visoko podignutih glava, crvenih nozdrva i s divljim strahom u očima najvjerojatnije su se očajnički pokušavale boriti sa strujom i preplivati na drugu stranu.

Pogled mu odluta uzvodno. Odmjeravao je jačinu struje. Tamo negdje gdje se uski žlijeb usjekao u strmu stijenu vjerojatno su uspjele domoći se obale one životinje koje bujica nije potegla sa sobom u nepovrat ili ih nije progutao živi pijesak.

Stijene na drugoj strani obale bijahu izrazito teško prohodan splet oštrog strmoga kamenja, u kojem se malo tko mogao snaći. Svatko koga je Kershaw poznavao zazirao je od toga područja. Kružile su priče o ljudima koji su se iz nekog razloga usudili prodrijeti onamo, ali se nikad nisu vratili.

Paiute Indijanci, koji su pratili šerifa u potjeri za Quehom, smatrali su ovo područje neizmjereno opasim zbog duhova koji su ga, po njihovu mišljenju nastanili i nitko od njih ni po koju cijenu ne bi kročio u taj stjenoviti pakao. Pasja vrućina i pomanjkanje vode činili su područje nedostupnim i bijelcima.

Sokol je kružio iznad ponora i pustio da ga vjetar nosi visinom, a onda se odjednom, našavši se iznad uzvisine na drugoj strani rijeke, naglo spustio koso prema rijeci na

stranu suprotnu od Kershawa. Znači, nije zapazio Kershawa već ga je privukao nešto na visinama s druge strane.

— Queho — prošaptao je Kershaw.

* * *

I u ovoj divljini, gdje vrijeme nije značilo ništa, ono je ipak prolazilo, polagano i nezaustavljivo. Budno kao što je Kershaw motrio dio rijeke na stani Nevada, Queho je slijedio pogledom svaki i najmanji pokret na onom dijelu što je sezao u područje Arizone.

Izdužene sjene polagano su se uvlačile među stijene. sunce se kretalo prema zapadu kako bi ubrzo zašlo na obzorju. Iznad Kershawove glave nebo se osulo zvijezdama što su kao komadići dijamanta svjetlucale na tamnoplavoj površini. Rijeka je nezaustavljivo šumjela i nadglasavala Kershawove korake dok je prilazio svome konju. U kanjonu, gdje ga je ostavio, uvukla se sablasna tišina noći. Zasade upozoren nenadanom sumnjom.

Bešumno je nestao u zaklonu i popeo se uzvisinom kako bi s druge strane prišao mjestu gdje je ostavio konja. Nije se razabirao ni najmanji šum. To ga je i najviše zabrinulo. Svim osjetilima Kershaw je nastojao proniknuti u tamu oko sebe. Osjetio je miris znoja. U kanjonu se nalazio čovjek, u to nije bilo sumnje.

Odšuljao se dalje, otkočene vinčesterke pod mišicom. Miris znoja se izgubio Kershaw se spotakao o lešinu svoga konja. Rukom je opipao svjež

toplu ranu. Životinja je ležala na tlu prerezana vrata.

Brzinein munje Kershaw nestade u zaklon, kako bi se malo zatim vratio konju. Bisage su nestale, boce s vodom također. Spreman da zapuca, požurio je dalje, svjestan da će biti u mogućnosti gadati samo jednom. Metak što bi ga opalio naznačio bi Quehu, ukoliko bi preživio, mjesto odakle je protivnik pucao, a mješanac zacijelo ne bi promašio.

Stopivši se s tamom sablasne noći, Kershaw je klizio naprijed. Osluškivao je oko sebe, oprezan i pripravan na obranu i napad. Glasno žuborenje rijeke dopiralo je do njega kad se zaustavio i, legavši potrbuške, priljubio uza stijenu za ledima.

U međuvremenu je izišao mjesec. Dubina kanjona još nije bila rasvijetljena, ali blago svjetlo naziralo se na gornjim rubovima stijena i mjestimično prodiralo dublje u kanjon.

Odjednom Kershaw zapazi na pijesku pred sobom slabi obris nečije sjene. Netko je stajao na stijeni iznad njega. Uto je vjetar promijenio smjer i iskusnim osjetilima Kershaw nanjuši iznova miris znoja. Queho!

Oprezno je podigao vinčesterku i skočio na noge. Pri tome je, na žalost, puškom dodirnuo stijenu iza sebe i kad je skočio i naglo podigao pušku, sitni se šljunak skotrljao niz kameni zid. Sjene je nestalo nenadano, kako se i pojavila. Metak što ga je ispalio izazvao je gromoglasan zvuk, što je od-

jeknuo kanjonom i odbijajući se od uske stijene prolaza strmogladio se u rijeku.

Pri vodi se nešto pomaknulo. Kershaw pojuri prema rijeci i zasane osjetivši vodu oko stopala. Shvativši da odjednom propada, spoznao je da se zatekao u živim pijesku. Povukao je nogu kojom je zakoračio naprijed i bacio se unatrag. Koliko je brže mogao otpuzao je padinama prema zaklonu obližnje stijene.

Proteklo je još nekoliko minuta. Nadglasen šumom rijeke, on razabra urlik kojota, ali koliko god je oglašavanje bilo vjerodostojno, Kershaw je znao da to nije kojot već Queho, koji mu se na svoj način zlobno ruga.

Ustao je i potražio skrivište u kojem će prenoćiti. Znao je da ove noći Queho više neće prijeći rijeku.

* * *

Kad se prvo blago svjetlo nalazećeg dana uvuklo u kanjon, Kershaw je podigao dalekozor i usmjerio ga prema čovjeku što ga je otkrio protekli dan.

Ugledao je maleni čamac, skriven u podnožju žlijeba, privezan za stijenu i prekriven granjem. Žbunje je Queho očito odnekud donio, jer ovdje nadaleko nije bilo ni najsitnije travke, a kamoli grmlja.

Podigao je pušku i zapucao. Metak je rastrgnuo užu. Ponesen bujicom, čamac je pojurio rijekom, a onda su ga prorešetal meci Kershawove vinčesterke i probušili platnene stranice malog plovila. Čamac se napunio vodom i potonuo.

Kershaw se puvikao natrag. Izvukao je iz džepa komadić duhana i gurnuo ga u usta.

IX

Amy je podigla glavu i uspravila se na svome ležaju.

— Slušajte! — upozorila je ostale, ali daleki slabi odjeci pucnjeva izgubili su se prije nego što su se dvije žene probudile.

— Što je? — sneno će Mildred.

— Čula sam pucanj — ojasni Amy.

— Možda ti se samo činilo — slegne ramenima Mildred.

— Nije mi se činilo! Čula sam! — odlučno će Amy, ustane i pride izlazu iz spilje.

No, samo se noćni vjetar, čini se, pomicao u tamnom kanjonu.

— Vjerojatno je to bio Queho — zaključila je Lucille.

— On ne bi pucao tako blizu spilje da ne oda skrovište — odmahнула je glavom Amy.

— Možda lovi — naivno će Lucille.

— Noću? Jedino ako netko lovi njega — dodala je zamišljeno Amy — Za dana mu se ne mogu približiti, pa su možda odlučiti pokušati noću. Možda bi trebalo da sidemo i potražimo te ljude.

— Znaš kako je prošli put završio naš izlet u nepoznato — podsjetila ju je Mildred.

— Ovaj put ne idem s vama i nećete me moći prisiliti! — odlučno će Lucille.

U posljednje vrijeme djevojka je djelovala zadovoljno i

neobično lako snalazila se u tjeskobi spilje. Amy i Mildred se pogledaše.

— U mraku ionako ne bismo pronašle nikakav put — slegne ramenima Amy. — Mormo čekati jutro.

— Možda će se prije vratiti — mrmljala je Mildred.

— A možda se uopće ne vrati — odbrusi Amy. — Zašto uvijek sve gledaš tako crno?

— A kako da gledam? Ionako mi je svega dosta.

S prvim sivilom nailazećeg dana Queho se preko branika uspeo u spilju. Preko ramena prebacio je bisage. Pripalio je svijeću, otvorio bisage i istresao sadržaj na tlo. Dohvatio je bocu viskija, čvrstim zubima izvukao čep i potegao obilni gutljaj tamne tekućine.

— Opet je nekoga ubio — prošaptala je Amy.

— Rekla sam vam da mu nitko ne može ništa — gotovo pobjedonosno tiho zaključila Lucille.

On je bacio bocu u stranu i pripalio cigaretu. Svjetlo žara obasjalo mu mu je tamno lice, na kojem zaigraše mrke sjene.

Kroz otvor prodiralo je u spilju svjetlo. U daljini se ogłasiše pucnji. Skočio je na noge, dograbio vinčesterku i potrčao prema izlazu spotaknuvši se u Lucillinu desnu ruku. Djevojka se nagnula u stranu i zacvrljela od boli. Skočio je prema izlazu, otkačio pušku i zagledao se u daljinu.

— Pod utjecajem tolikog viskija ubrzo će napasti neku od nas — zastenjala je Mildred.

— Mislim da će ga sav taj alkoholshrvati prije nego što i

jednu od nas stigne i dodirnuti – nasmiješila se Amy.

Trenutak zatim Queho je zateturao pri izlazu, okrenuo se i uputio natrag u spilju. Nogom je odgurnuo svijeću i istog trenutka pozadina spilje uronila je u polutamu.

Svukao se i napola obučen stajao u kutu, njišući se kao da će svakog trenutka posrnuti. Nesigurnom kretnjom otvorio je novu bocu viskija i otpio gotovo trećinu boce.

– Još malo i poludjet će – prošaptala je Mildred.

– Sad je sasvim bezopasan – umirivala ju je Amy.

– Želiš li iznova naglasiti koliko si iskusna u tim stvarima? – zlovoljno će Mildred.

– A ti možda nisi? – ljupko se nasmiješila Amy.

Queho se uto okrenuo i uputio prema ženama. Nadvio se nad Lucille i kleknuo kraj nje. Neko ju je vrijeme šutke promatrao zatim ju je podigao i odnio do svog ležaja, ondje je zagrlio jednom rukom, klonuo i ostao ležati utonuvši u duboki san. Lucille se nije usudila ni pomaknuti. Ležala je omamljena i gledala preda se.

Mildred brzo ustane, dohvati sjekiru što je ležala u kutu i pride Quehu.

– Jesi li poludjela? – zaprepastila se Amy i prepriječila joj put.

– Ovo nam je jedinstvena prilika da ga se riješimo – pobunila se Mildred. – Druga nam se više neće pružiti.

– Ako ga i ubiješ, što onda? – ljutila se Amy. – Nećemo ga se, doduše, više morati pla-

šiti, ali tko zna hoćemo li ikad pronaći izlaz iz ovog labirinta. I sama si vidjela kako je završio naš prethodni pokušaj! Zalihe vode su pri kraju. Želiš li da umremo od žeđi? Razmisli što činiš!

– Imaš pravo – tiho će Mildred i potišteno ispusti sjekiru.

– Ustani, Lucille – mirno će Amy. – Spava kao zaklan.

Djevojka se nije pomicala. Oko usana nazirao se neki čudan izraz, gotovo nalik na sramežljiv osmijeh.

– Glupačo! Ustani već jednom! – ljutito će Amy. – Jesi li poludjela?

Djevojka je odgurnula pijanoga Queha u stranu i polagano ustala. Popravila je odjeću i pošla do svojeg ležaja. Mješanac je počeo mrmljati i okrenuo se u stranu. Amy se sagnula da čuje što govori.

– Što kaže? – raspitala se Mildred.

– Neprestano ponavlja jedno te isto: Kershaw – odgovori Amy i prodorno se zagleda u Mildred. – Jedinčovjek toga imena koga sam ikad srela jest Lee Kershaw, lovac na ljudske glave.

– Zaboga! – zavapila je Mildred.

– Čini mi se da ti to ime ulijeva strah u kosti, draga moja.

– Lee Kershaw bio je zajedno s ovim smrdljivim mješancem kad su me one noći napali na brodu usidrenom u luci Fort Mohave i pokušali silovati. Queho me pokušao silovati. Kershaw je bio previše pijan da bi išta shvatio, a ipak dovoljno trijezan da ubije

brodskog inženjera koji mi je pritrčao u pomoć. U svakom slučaju obojica su osuđena na dvadeset godina robije u Yumi.

— Jesu li bili prijatelji? — raspitala se Lucille.

— Čini se da jesu, Kershaw se ophodio s ovim smrdljivcem kao sa čovjekom, ako na to misliš — prezirno će Mildred.

— Poznavajući Kershawa, tome se nimalo ne čudim — nasmiješila se Amy.

— Koliko ga dobro poznaješ? — sumnjičavo će Mildred.

— Prilično... prije nekoliko godina upoznali smo se u Tusconu.

— Bio ti je mušterija, zar ne?

— nasmijala se Mildred.

— Bio je mušterija saluna o kojem sam radila — ispravila je Amy. — Svidio mi se na prvi pogled. Poštujem ljude njegova kova. Nego, malo prije spomenula si kako su te pokušali silovati, a koliko sam ja o svemu čula, osuđeni su jer su te zbilja silovali. Dakle?

— Najbolje će biti da se pobrinem za doručak — u nedoumici će Mildred i pogleda u stranu. Pritjerana u kut vlastitom izjavom, prvi se put sama od sebe punudila da bi nešto učinila.

Amy je samo kimnula i dala se na pregledavanje stvari što ih je Queho donio sa sobom s posljednjeg pohoda. Odjednom podigne u ruci ogledalce na čijoj pledini bijaše urezano sitnim slovima: »Kershaw«.

— Znači, ubio ga je — zaključila je Lucille.

— Nije — odmahнула je glavom Amy.

— Zašto si toliko sigurna u to? — tvrdoglavo će djevojka.

— U redu, pretpostavimo da ga je uistinu ubio kako ti tvrdiš — lukav se nasmiješila Amy — a tko je onda ispalio one metke čiji je odjek u kanjonu toliko razljutio Queha i natjerao ga da onako pijan ote-tura do izlaza? Tko?

— Netko tko nas traži — javila se Mildred zadovoljno. — Bilo bi mi najdraže kad bi se Queho i Kershaw međusobno poubijali — dodala je gotovo za sebe.

— Nije ubio Kershawa! Znam da nije! — odlučno će Amy i ustane.

U ruci je i dalje držala Kershawovo zrcalo.

— Vjerujem da je Lee negdje u kanjonu i traži nas — dodala je zamišljeno.

— Draga moja, mislim da se ova vrućina opasno poigrala tvojim razumom — nasmijala se Mildred. — Tvoj prijatelj Kershaw znoji se u Yumi i proklinje svoju zlu sudbinu, ili je mrtav.

Amy je obrisala ogledalo o svoju haljinu, dohvatila Quehov dalekozor i pošla k izlazu iz spilje.

* * *

— Zaboga! — povikala je malo poslije — Neki je čovjek na drugoj strani rijeke!

— Daj da vidim! — požurila je Mildred i istrgnula Amy iz ruku dalekozor. Mršavi bradati čovjek koračao je nizvodno rijekom na drugoj strani obale. Nije mu mogla razabrati lice, ali joj hod bijaše nekako poznat.

Amy je podigla ogledalo, okrenula ga prema suncu i počela slati signale.

– Što radiš? – htjela je znati Mildred.

– Signaliziram mu gdje se nalazimo, a što bih drugo radila!?

Mildred se okrenula, otišla u spilju i odmah se vtratila.

– Prestani! – zapovjedila je odlučno.

– Ubrzo će nestati. Moram požuriti – objasnila je Amy, kad odjednom začuje za sobom poznati zvuk puške koju netko želi otkočiti.

– Skloni to ogledalo ili ću ti skinuti glavu s ramena! – oštro će Mildred.

Amy je spustila ogledalo i vratila se u spilju.

– Zašto si to učinila? – željela je znati.

– Ne tiče te se! – odbrusi Mildred.

– Tiče me se i te kako, ako od tome ovisi moj život i moja budućnost! – razljutila se Amy. – Onaj čovjek dolje sigurno je bio Lee Kershaw. On nam je jedina nada da se ikad odavde izvučemo žive!

– Od Kershawa mogu očekivati manje samilosti nego od one pijane zvijeri tamo – kratko je objasnila Mildred.

– Zašto? Što si im učinila? Jesi li možda lagala i nedužne ih otjerala u Yumu?

– Ne želim odgovarati na tvoja glupa pitanja! – bijesno će Mildred i nestane u tami spilje.

– Zašto si je to pitala? – htjela je znati Lucille.

– Jer vidim da se Kershawa plaši više nego Queha – objasnila je Amy.

– Zašto?

– Ne znam – slegnula je ramenima Amy. – Rado bih saznala što se uistinu dogodilo one noći na brodu kad su je pijani Kershaw i Queho navodno silovali ili, ako sama Mildred sada kaže, pokušali silovati.

– Ne vjerujem da su je pokušali silovati – zamišljeno će Lucille.

– A zašto ne vjeruješ?

– Vidiš i sama da nijednu od nas još nije pokušao silovati.

– Što se toga tiče, imaš pravo, ali zasad i nije imao mnogo prilike – nasmiješila se Amy.

– Meni se doduše pokušao približiti – pomalo sanjarski nastavila je Lucille. – Zašto? Zašto baš meni, a ne tebi ili Mildred?

– Ne znam, do vraga!

– Mislim da je slutim u čemu je stvar – tiho će Lucille.

– Zacijelo nastoji da ga jedna od nas zaželi i zaboravi sav strah što u nama izaziva. Mislim da čezne za ljudskom topline i...

– Ti si sasvim poudjela, djevojko! – prekinu je Amy.

– Nisam poludjela – nasmiješila se Lucille. – Queho je usamljen i možda mu je Kershaw neko vrijeme dovaio ono za čime najviše čezne: razumijevanje.

– Što se toga tiče, slaže se – kimnula je Amy. – Lee Kershaw je jedan od onih koji su to uistinu sposobni učiniti.

– I ja sam takva! I ja ga želim razumjeti! – povikala je djevojka.

Amy je dohvatila dalekozor i ponovo prišla izlazu iz spilje.

Obasjana jarkim sunce, rijeka je vijugala kanjonom nalik na razlivenu živu. Na drugoj obali ništa se nije micalo. Amy se razočarana vratila u spilju.

Bila je izašla na izlaz nekoliko trenutaka prekasno, jer samo malo prije Kershaw je, zapazivši signale odaslane s goleti iznad rijeke, zario u šljunak komad drveta nalik na poveću rašlje, točno nasuprot mjestu odakle je opazio znakove i između rašlji pričvrstio poveću granu.

Sad je ležao potrbuške u zaklonu stijene, zaklonio šeširom dalekozor kako ne bi bljeskao na suncu i oprezno je promatrao obalu s druge strane rijeke, ali nigdje nije zapazio ni najmanju pojedinost koja bi ga navela na zaključak da tamo postoji bilo kakvo živo biće.

Kad mu je sunce stalo pržiti leđa, nestao je među stijenama blizu obale.

X

Iz dimnjaka parobroda »Mohave« dizao se prema nebu gusti snop dima i gubio se u daljini polagano lebdeći iznad tamne riječne površine. Parobrod se usidrio na pješčanom sprudu uskog rukavca, odijeljenom od onog dijela rijeke što je već prodirala u područje Arizone.

— Hej! — povikao je Kershaw iz zaklona i odmah se iznova sklonio.

Sad su na svim parobrodima, što su vozili do Callvilla na ušću rijeke Virgin, matične luke brodarske kompanije,

noću postavljane straže kad bi se brod usidrio. Jedini razlog za to bijaše Queho.

— Tko je? — oglasio se stražar.

— Je li kapetan Mellen na brodu? — raspitao se Kershaw.

— Naravno da jest!

— Recite mu da bi Lee Kershaw htio porazgovarati s njime!

— Kershaw! Izidite iz zaklona! — oglasio se uto kapetan.

Kershaw je upalio šibicu i nakratko obasjao svoje bradom obraslo lice, a zatim je brzo ugasio.

— Popnite se na palubu! — pozvao ga je kapetan.

— Za koliko namjeravate krenuti uzvodno rijekom? — raspitao se Kershaw kad se našao u kormilarnici.

— Čekamo da rijeka naraste — objašnio je kapetan. — Čuo sam, Lee, da ste ponovo u ovom predjelu zemlje. Jučer smo putem sureli »Cocopah«. Negdje na ovom mjestu morali su zbog preniskog vodostaja odustati i okrenuti se.

Ponudio je Kershawu da sjedne, pružio mu cigaretu i pripalio je.

— Što, do vraga, radite ovdje? — htio je znati kapetan.

— Queho me prešao — kratko je objasnio Kershaw. — Mojem je konju prerezao grkljan i ponio sa sobom zalih hrane i vode što sam ih imao u bisagama. Bila su mi potrebna gotovo dva dana kako bih se izvukao iz ovog pakla.

— Jeste li mu se bilo kako osvetili?

– Na žalost, nisam. Imao sam prilike samo za jedan pucaj i sumnjam da sam ga i okrznuo. On je kao sjena, Jack. Shvaćate li?

– Odustajete?

– Pa da se vratim u Yumu? Ni govora! Znaite i sami da nemam izbora. Ukoliko želim ostat na slobodi, moram na bilo koji način osloboditi žene, a i smrt je bolja nego ono mučilište. Ako ne želim umrijeti, morat ću vjerojatno ubiti ja njega!

– Osim ako on ne ubije vas – promuklim će glasom Mellen. – Lee, povest ću vas sobom sve do Calvillea. Odatle ćete stići do Salt Lake Cityja prije nego što ovdje u Arizoni itko stigne nešto poduzeti. Zašto bi itko uopće nešto saznao? Ja neću nikome ništa reći. I sami znate da nikad nisam povjerovao tvrdnjama da ste pokušali navodno silovati Mildred Felding i ubili Andersona.

– Našli ste me kako držim u ruci kolt iz kojeg je malo prije ispaljen metak, a vaš strojar ležao je mrtav u rijeci. Počasćen sam što unatoč tome vjerujete da sam nedužan. Ipak ne mogu prihvatiti vašu veliko-dušnu ponudu – nasmiješio se Kershaw. – Ne mogu je prihvatiti zbog nekoliko razloga, a jedan od njih jest da sam dao riječ. Vi znate da mnogo držim do dane riječi. Kad će rijeka narasti, kako bismo mogli krenuti?

– Kasno popodne. Vidjeli smo oluju u daljini iznad planina, sjeveroistočno odavde. Mislim da ćemo otprilike dva sata prije svitanja moći krenuti.

– Kada stižemo do tjesnaca?

– Za svitanja – zamišljeno će kapetan.

Kershaw je iskapio pruženu mu čašu. Žestoka tekućina žarila mu je želudac.

– Nadam se da ćemo što prije krenuti – zaključio je potom. – Jack, možete li me iskrcati u tjesnacu?

– Dakako, ali neće li vam biti potreban konj? – začuđio se kapetan.

– Neće. Samo bi mi smetao da se neopaženo približim Quehu.

– Čudan ste vi čovjek, Lee – nasmiješio se kapetan. – Sve mi se čini da se zapravo uopće ne ljutite na Queha.

– Sasvim malo se ljutim. Razočarao me, to je mnogo važnije. Ostavio me na cjedilu dok smo zajedno pokušali pobjeći a bio sam uvjeren da me nikad ne bi iznevjerio.

– Opasno je voziti se za dana kroz tjesnac, a kamoli noću – zamišljeno će Mellen.

– Ako je itko sposoban proći kroz taj tjesnac, onda ste to vi, kapetane – nasmiješio se Kershaw.

– Čut će nas – zabrinuto će kapetan. – Ne možemo biti nečujni. Motori su prilično glasni i...

– Poznato mu je da za visokog vodostaja brodovi putuju sve do Calvillea i zato neće posumnjati ukoliko se ne budete zaustavljali.

– Znaite li gdje biste mogli skočiti s broda?

– Znam, upozorit ću vas kad se budemo približili tom mjestu – kimnuo je Kershaw.

— U redu — nasmiješio se kapetan. — Uvjerili ste me, Lee! Pokušajmo!

— Potrebne su mi neke stvari — zaključio Kershaw.

— Samo recite. Dat ću vam sve što mogu.

— Potreban mi je komad čvrstog platna, uža, malo zalihe hrane, duhan, boca viskija i boca s vodom.

— U redu. Što će vam platno? — začudio se Mellen.

— Da u njega zamotam mrtvoga Queha, ukoliko ga budem prisiljen ubiti.

Kapetan je zamišljenog kimnuo i odveo Kershawa u kabinu da se malo odmori i skupi nove snage. Slučaj je htio da je dospio u istu kabinu u kojoj je spavao i one noći kad je Mildred Felding nepozvana ušla unutra i tako pokrenula bujicu događaja koji su ga na kraju poslali na dvadeset godina u Yumu.

Kroz san pričinilo mu se da je udaranje vode o brod postalo glasnije i snažnije. Odjednom ga je netko počeo drmati i govoriti mu neka se probudi.

— Krećemo — obavijestio ga je kapetan.

— Što je s rijekom? — raspitao se Kershaw.

— Neprestano raste. Nabavio sam vam stvari koje ste željeli.

— Hvala vam, Jack, Odmah ću biti spreman.

Ustao je, ovjesio uža za opasac, prebacio pušku preko jednog ramena, a na drugo objesio vreću. Izišao je na palubu i pogledao prema obali. Rijeka je uistinu bujala. Okrenuo se i popeo do kormilarove kućice.

— Imate upravo toliko vremena da je u miru popušite — nasmiješio se kapetan i pružio mu cigaru. — Mac, polagano naprijed — obavijestio je čovjeka u strojarnici kroz cijev što je iz kormilarnice vodila u strojarnicu.

Brod se polagano pomaknuo i kotač što se sve brže okretao pretvarao je vodu u žutu uzburkanu pjenu.

* * *

Brod je ušao u tjesnac i polagano se probijao uskim procijepom. Kershaw osjeti nelagodu, kad je zaključio da obilježavajući mjesto odakle je na drugoj strani zapazio neke neobične signale, nije obraćao pažnju činjenici da će rijeka narasti. Granu što ju je ostavio kao znak vođa je već vjerojatno odnijela sa sobom.

Sivilo nadolazećeg svitanja polagano se uvlačilo u tjesnac.

— Gdje da vas ostavimo? — raspitao se Mellen.

— Tamo — odredio je Kershaw i pokazao rukom prema maloj izbočini u strmoj stijeni što je ponirala u uzburkanu rijeku. Mjesto gdje će se iskrcati odredio je prema sjećanju, jer oznaka što je ostavio zaista bijaše nestala u bujici.

— Jeste li svjesni opasnosti u koju se upuštate, Lee? — pokušao je još jednom kapetan Mellen. — Mac, pripremi se da usporiš — rekao je u cijev.

— Svjestan sam, ne brinite se za mene — nasmiješio se Kershaw. — Kapetane, kada se vraćate?

— Za dva dana.

— Možete li za sumraka proći tjesnac?

– Ako je to zbog vas, onda ću pokušati – nasmiješio se kapetan.

– Možda neću biti sam – Nego? Tko će to možda biti s vama? – začudio se Mellen.

– Žene... barem se nadam.

– U redu, kako želite. Sretno, Lee! Skačite!

– Do viđenja, kapetane i hvala vam! – zahvalio je Kershaw i skočio. Doskočivši na stijenu, lagano se zanjihao. Desnicom se uhvatio za neki kamen. Stijena ispod njega se zanjihala, odlomilo se kamenje. Kershaw je pao na koljena i pri tome se vinčesterka stropoštala u rijeku. Očajnički je ljevicom potražio oslonac, ali dohvativši ga, desnica je popustila, vreća s desnog ramena je kliznula i jurnula za puškom u bezdan.

Podigao je nogu i povukao se naprijed, izgubivši pri tome i kolt. Ostao je tako bez ikakvog oružja.

Kada se sasvim razdanilo, mogao je bolje razabrati obalu s druge strane rijeke. Mjesto nasuprot njemu nije mu se činilo poznatim. Ležao je potrbuške i polagano podigao glavu ogledavši se oko sebe.

Do vraga! Nije se nalazio na stijeni na kojoj se morao nalaziti. Prevario se!

* * *

– Što je to? – uplašeno će Mildred.

Zvižduk parobroda nadglasao je na trenutak glasno žuborenje rijeke. Queho je ustao, pograbio pušku i dalekozor i požurio prema izlazu.

– Parobrod – tiho će Amy. – Morao bi znati da brodovi prolaze ovuda, ali ipak se, čini se, uznemirio.

Queho se vratio u spilju, uzeo bocu s vodom i nestao u spilji negdje prema stražnjem izlazu. Amy je pričekala samo nekoliko trenutaka, pa krenula za njim, sa svijećom i nekoliko šibica u ruci, polagano i oprezno. Zasad se još nije usudila upaliti je. Zastala je prije zaokreta i osluškivala. Krenula je oprezno dalje i na vršcima prstiju približila se dubokom otvoru na dnu mračnog hodnika. Provirila je iznad ruba i učinilo joj se da duboko dolje titra neko slabo svjetlo što je ubrzo nestalo. Čekala je još nekoliko trenutaka i zatim se usudila pripaliti svijeću.

Osvijetlila je rub otvora i pronašla ljestve načinjene od užadi i željeznih šipki. Brzo je potrčala natrag.

– Mislim da sad znam gdje je stražnji izlaz – javila je uzrujano. – Pronašla sam duboki otvor, u koji vode dugačke ljestve od uždi i željeznih šipki.

– I što dalje? – upitala je Mildred.

– Ne znam. Moram tek vidjeti što je dalje – ljutito će Amy.

– Ubit ćeš se ako te on sam ne ubije – gotovo prezirno odvrati Mildred.

– Ubit će te – upozorila je i Lucille.

– U redu, ubit će me! – razljutila se Amy. – I to je bolje nego da bespomoćno sjedim ovdje prekriženih ruku i čekam da me na kraju ipak smakne, ili da umrem od žeđi jer

se jednog dana jednostavno ne vrati.

— Uvijek će se vraćati. Ne mogu mu ništa — uvjerljivo će Lucille.

— Ide li itko sa mnom? — upitala je Amy.

Šutnja je bila jedini odgovor.

— U redu. Idem sama. Ukoliko uspijem, vratit ću se s nekim da vas izvuče iz ovog pakla — zaključila je Amy i krenula.

* * *

Queho se nečujno probijao stjenovitom divljinom. Izišlo je sunce i počelo pržiti s neba bez oblaka. Zatekao se u uskom prolazu što je vodio do neke vrste spilje, gdje je postojao izlaz. Zaustavio se na njegovu rubu i osluškivao rijeku što je bjesnjela u podnožju stijena.

U procijepu blizu izlaza visjelo je vedro i do njega uže, a ispod njih velika bačva u koju je ulijevao vodu kako bi se mulj staložio na dno, a on s vrha izlio čistu pitku vodu. Zamišljeno je gledao pred sebe. Osjećao je da je netko blizu, a osjećaj ga nikad dosad nije prevario.

Otprilike četiri metra iznad mjesta gdje je stajao Queho, na uskoj izbočini stijene, čučao je Kershaw i smrknuto gledao u rijeku. Ne mičući se s mjesta kamo je skočio s broda, razmišljao je što da učini ovako onemogućen da se pomakne.

Jedini izlaz vidio je u rijeci. Kad bi skočio u vodu, bujica bi ga ponijela sa sobom do nekog mjesta odakle bi mogao krenuti dalje, dakako, pod pretpo-

stavkom da ga vodena stihija ne nadvlada svojim opasnim virovima. Jedino oružje što je još imao uza se bijaše nož.

Sunce je sve jače pržilo i prijetilo da ga sasvim omami. Na trenutak je zažmirio, svjestan da, ukoliko želi preživjeti, mora svladati taj osjećaj slabosti što je prijetio da ga obuzme. Odjedanput je začuo neki neobičan zvuk ispod izbočine na kojoj je sjedio. Oprezno je pogledao dolje i ugledao vedro pričvršćeno za uže kako pada prema rijeci.

— Sada barem znam kako se opskrbljuje vodom — promrmljao je Kershaw.

Obrisao je znojno čelo i zaključio da ne smije više dugo čekati želi li uistinu skočiti u rijeku, jer ubrzo će biti još izmoreniji i time nemoćniji da se bori vodenom stihijom

XI

Amy nije imala mnogo sreće. Kako je ušla u stjenoviti labirint, odmah se izgubila i nije više znala kamo da krene. Sjela je i sklopila oči. Boca za vodu bijaše prazna, a ona iscrpljena, žedna i umorna.

Nešto ju je nagnalo da otvori oči i u tom trenutku ugledala je Queha kako malo podalje od nje ulazi u jedan od prolaza. Pričekala je neko vrijeme, a zatim krenula smjerom odakle je malo prije došao mješanac. S otkočenim revolverom u ruci zakoračila je u mračni prolaz i ubrzo se našla na mjestu odakle je Queho crpio vodu iz rijeke. Požurila je, žedna, do

rubu i bacila vedro u dubinu ne bi li nagrabila malo vode.

Kershaw je opet začuo struganje užeta o stijenu. Nagnuo se i ugledao dugu kosu neke žene. Pomoću užeta pričvršćene za izbočinu u stijeni oprezno se spustio do ruba otvora u kojem je stajala žena. Amy je upravo požudno pila. Ugledavši ga, zgrabila je revolver i uplašena ga uperila u nj.

– Hej, Amy! Kako si? – nasmiješio se Kershaw i polako rukom odgurnuo revolver u stranu. – Nitko mi nije rekao da si ti jedna od triju otetih žena.

– Zaboga, Kershawe – tiho će Amy i nasloni glavu na njegova prsa.

– Gdje su ostali? – raspitao se.

– U spilji, gore.

– Možeš li me odvesti onamo?

– Ne znam... Lee, ne mogu se vratiti u onaj pakao!

Povukao je uže tako snažno da je puklo, smotao ga i potom otvorio revolver. Oružje bijaše prazno.

– Ovdje, znači, drži zalihe vode – zaključio je zamišljeno.

– U spilju bi uvijek donosio samo male zalihe. Vjerojatno nam je time želio dati na znanje u kojoj smo mjeri ovisne o njemu – ogorčeno će Amy.

– Što je sa zalihamama hrane?

– Ima je dovoljno za nekoliko mjeseci.

– Možda su to oni sanduci što je trebalo da stignu u rudnik Copa de Oro?

Kimnula je šutke.

– Oružje?

– Koliko god želiš: sačmarice, vinčesterke, revolveri. Samo iz kočije, kad nas je oteo, ponio je kolt, pušku i sačmaricu. Gospođa Felding imala je sa sobom neku, čini se, vrijednu pušku, ali Queho je rekao da je to zapravo tvoja puška.

Zamišljeno je podigao obrve i oprezno je pogledao.

– Vidjela sam na njoj ugraviran datum – nastavila je Amy.

– Možda travanj 81?

– Jest, Lee! Queho je bio vrlo ljutit što je uz pušku pronašao samo tri čahure.

– Vjerujem da je bio ljutit – nasmijao se Kershaw.

– Zašto?

– Zato što mora sam puniti čahure, a može ih, dakako, napuniti tek kad budu ispaljene. Shvaćaš? Ne može si stvoriti zalihe. Osim toga, čahure se mogu upotrijebiti za određeni broj pucnjeva. Ukoliko ne zna sam načiniti nove čahure, puška za njega ima ograničenu upotrebnu vrijednost.

– Vidjela sam da u kovčegu, u kojem je ležala puška, ima i mnogo raznovrsnog pribora – zabrinuto će Amy.

– Kako stoji s municijom za ostalo oružje?

– Ima pune sanduke.

– Izgleda su nam uistinu ružičasti – ogorčeno će Kershaw i odmahujući glavom zagleda se u prazni kolt u ruci.

– I što ćemo sad? – uplašeno će Amy.

– Čekat ćemo do večeri.

– I onda?

– Doći će Queho – mirno je objasnio Kershaw i pružio joj cigaretu, a potom i sebi pripalio jednu.

– Hoćeš reći da... misliš da će...?

– Da – nasmiješio se Kershaw. – Doći će ovamo u potrazi za tobom. Čim opazi da si nestala, potražiti će te. Zna da ćeš ožednjeti i tražiti vodu, a jedino je ovdje možeš naći. Ne može ni slutiti da sam i ja ovdje.

– Možda će pomisliti da sam otišla nekamo.

– Kamo? Dobro on zna da nemaš kamo, Amy. Doći će, vidjet ćeš.

– Što da radimo, Lee? – uplašeno će Amy.

– Imamo vode, duhana, zaštićeni smo od sunca... Moglo bi nam biti gore – pokušao se našaliti Kershaw. – Dok čekamo, mogla bi mi ispričati što se sve dogodilo otkako vas je oteo iz kočije. Imamo dovoljno vremena. Možeš mi sve potanko ispričati.

* * *

– Ženo! – povikao je netko kroz tamu što se uvukla u spilju.

Amy je šutjela.

– Ženo! – zaorio se iznova glas.

Kershaw dade Amy znak da odgovori.

– Ovdje sam, Queho! – povikala je Amy.

– Dodi ovamo! – zapovijedio je Queho.

– Ne mogu, ozlijedila sam nogu.

Kershaw i Amy pripili su se uz stijenu kako ih Queho ipak ne bi opazio. Do njih je dopiralo teško disanje čovjeka na ulazu.

– Imaš kod sebe revolver – zaključio je mješanac.

– Nemam – tvrdila je Amy.

– Lažeš! One dvije rekle su mi da si ponijela revolver. Baci ga prema ulazu!

Upitno pogledala je Kershawa. On je kimnuo i bacila je oružje.

– Dopuži do mene, ženo! – zapovjedio je Queho.

Kershaw je zaključio da je Queho u njihovoj neposrednoj blizini i zato je dao Amy znak da učini kako joj je zapovijedeno. Spustila se na ruke i otpuzala prema glasu.

– Daj da vidim nogu – rekao je ugledavši je.

Kresnuo je šibicom. Kershaw što se šuljao iza Amy trgnuo se začuđeno ugledavši Quehovo lice u svjetlu upaljene šibice. U posljednji trenutak nešto je upozorilo mješanca. Ugasio je šibicu, bacio se u stranu i zapucao.

Promašio je, doduše, ali su dim iz cijevi i vatra što je bljesnula iz nje na trenutak zaslijepili Kershawa. Amy je skočila na noge i bacila se na Queha da mu oduzme oružje, ali ju je bez imalo muke odgurnuo od sebe i iznova zapucao.

Metak je prozujao tik iznad Kershawove glave. Bacio se naprijed i glavom se zabivši u Quehov želudac odgurnuo ga do stijene, tako da mu je pri udarcu pao revolver.

Lud od bijesa, mješanac je napao svom žestinom. Naglo je podigao koljeno i snažno udario protivnika, a zatim ga odbacio prema otvoru u čijem podnožju je bjesnjela rijeka.

Kershaw je upravo iznova uspostavio ravnotežu i htio napasti kad ga je neki kamen

pogodio u glavu. Zateturaio je i jednom nogom zakoraćio u prazno. Uspio se ipak pri padu uhvatiti rukama za rub stijene.

Queho je potrčao naprijed, ali je zastao, zaprepašten, zamalo pogoden iz vlastitog revolvera. Okrenuo se i požurio iz spilje dok je za njim Amy još dva puta zapucala, ali, na žalost, opet promašivši. U tišini što je zavládala spiljom čulo se samo glasno žuborenje rijeke.

– Lee! Jesi li živ? Zaboga, Lee! – preneraženo će Amy. – Gdje si?

– Ovdje sam, smiri se i pomozí mi da se uspnem prije nego što se vrati – začuo se Kershawov glas.

Dobacila mu je uže i pomogla mu da se popne. Teško je disao dok je sjeo i rukama prešao preko lica.

– Daj mi taj kolt – rekao je izmorenim glasom.

– Što misliš, hoće li se vratiti? – plašljivo će Amy.

– Nadam se da neće tako skoro. – Otvorio je revolver i razočarano ustanovio da je svih pet metaka ispućano, a šesta komora, kao obično, nije bila napunjena.

– I što sada? – zdvojno će Amy.

– Zatrpát ćemo ulaz u spilju – zaključio je promuklim glasom.

– Znači da više ne želiš pronaći put u gornju spilju?

– Ne. To bi bilo preopasno. Sad je upozoren da nisi sama.

– Što misliš, zna li on da si ga ti ovdje dočekao ili misli da je to možda netko drugi?

– Ne vjerujem da i najmanje sumnja. Zaboravljaš da si

me pozvala po imenu – dodao je uz smiješak.

Dali su se na posao kako bi što prije zatrpali ulaz u spilju. Njihova jedina prilika bila je da izdrže ovdje do sutrašnjeg dolaska parobroda „Mohave“. Ako vodostaj naglo padne i brod bude zadržan pri povratku, znaćilo bi da su izgubljeni.

– Što ćemo ako tvoj prijatelj sutra ne dođe? – upitala je odjednom Amy.

– Doći će, a ako ne dođe, o tome ćemo razmišljati sutra.

– Imamo li uopće nade?

– Gdje ima života, ima i nade, Amy.

* * *

Mildred i Lucille gledale su Queha kako pogrbljen iznad puške koju je bio oduzeo Mildred, pomno prebire nešto po kovčegu s dodatnim priborom. Kad je podigao glavu, u odsjaju svjetiljke odjednom su spoznale da mu je lice zakrvavljeno. I košulja na lijevoj strani bijaše zamrljana krvlju.

– Ranjeni ste! – povikala je Lucille i ustala.

– Nije opasno – promrm-ljao je zaposleno.

Prišla mu je i zaključila da mu je nos ranjen i krvari.

– Svucite košulju – ustrajala je djevojka.

Metak ga je okrznuo iznad boka. Dok je grijala vodu, on se zadubio u pripremanje municije kojom je namjeravao iznenaditi protivnika. Toliko je bio zadubljen u posao da je zastao samo na trenutak dok mu je zamatala ranu kako bi odmah nastavio poslom.

Malo zatim izabrao je jedan od koltova, stavio ga za opasač, podigao pušku, objesio preko ramena dalekozor i ugasio petrolejku.

— Štedite vodu. Neko vrijeme me neće biti — rekao je pri odlasku.

— Što je s Amy? — uplašeno će Lucille.

— Vjerojatno je mrtva. Pravo joj budi kada nas nije htjela poslušati — zlovoljno će Mildred.

— Svidjela mi se, dobra žena — zamislila se Lucille. — Ipak, ne vjerujem da je mrtva. Možda je s onim radi koga si je Queho dao toliko truda s onom puškom i sve mi se čini da bi taj netko mogao biti Kershaw.

Mildred je tiho opsovala. Bijase to jedini odgovor.

XII

S prvim svjetlom dana oglasio se i prvi pucanj. Metak je prozujao iznad kamenja što su ga Kershaw i Amy nabacali na ulaz u spilju, zabio se u stijenu iza njihovih leđa i olovne krhotine što se rasprsnule svuda unaokolo natjeraše Amy da tiho krikne.

Oglasio se drugi pucanj i spiljom se razliježe eksplozija.

— Zna da sam ovdje — tiho će Kershaw. — Preradio je metke u eksplozivnu municiju. Ne želi nas preplašiti nego uništiti!

Odjeknuo je još jedan pucanj, a potom je zavladala tišina.

— Možda je odustao — prošaptala je Amy.

— Sumnjam. Vjerojatno traži neki bolji položaj. Osim toga, nemoj zaboraviti da ima samo tri čahure. Mora ih, dakle, uvijek iznova napuniti. Ispali tri čahure, a onda je neko vrijeme tišina dok ih ne napuni novom sačmom.

— Možda mu ponestane te sačme.

— Ne vjerujem. Dok je puška pripadala meni, izradio sam priličnu količinu, a osim toga, uz pribor je dobio i olovo. Može načiniti novu kad mu ove ponestane.

— A što ako mu ponestane baruta? — pokušala je Amy.

— Uzet će barut iz drugih metaka.

— Znači, nalazimo se u prilično bezizglednoj situaciji — tiho će Amy i slegne ramenima.

* * *

Već nekoliko sati nije se oglasio nijedan pucanj. Dugačke sjene sumraka ispunile su spilju.

— Možda je ipak otišao — ponadala se Amy.

Kershaw je odmahnuo glavom.

— Možda misli da smo mrtvi. Zašto ne pogleda što je s nama? — začudila se žena.

— Ne želi ništa riskirati. Živi ili mrtvi, ionako smo ovdje zarobljeni!

Uto začuše dva uzastopna zvižduka parobroda »Mohave«. Kershaw je prišao rubu spilje što je gledao prema rijeci i nagnuo se van.

— Svuci suknju, morat ćeš skakati — zaključio je zadovoljno Kershaw.

Ogromni kotač parobroda polagano se okretao unatrag kako bi usporio brzinu.

– Skačite! Do vraga, skačite!
– odjeknuo je uto glas kapetana Mellena.

Skočili su, najprije Amy, a za njom Kershaw i ubrzo se našli na sigurnom.

Kapetan je okrenuo kormilo da brod skrene od stijene kojoj se opasno približio, da bi Kershaw mogao skočiti na palubu.

– U pola brzine naprijed! – zapovijedio je kapetan.

– Jednu sam izbavio. Ostale su još dvije – dojavio je Kershaw i provirio kroz brodski prozor. – Uostalom, mnogo hvala, Jack.

– Hvala vam, kapetane – javila se Amy.

– Drago mi je što sam vam pomogao – nasmiješio se kapetan.

– Ja sam ona treća, djevojka iz saluna... – nasmiješila se Amy.

– Ipak mi je drago – uzvratiti kapetan. – Možete se smjestiti u mojoj kabini.

– Ne, hvala, kapetane – nasmiješila se Amy. – Lee i ja imamo mnogo toga da porazgovorimo i zato će biti najbolje da uzmemo zajedničku kabinu.

XIII

Prve kapi kiše pale su na isušeno žedno tlo dok je Kershaw ujahao u kanjon ostavivši za sobom šerifa i ljude iz potjere što ih je susreo putem. U daljini je odjekivala zaglušujuća grmljavina najavljujući nevrijeme što se nezaustavljivo približavalo.

Strašne oluje bijahu za ovo doba godine nešto sasvim uobičajeno, ali nepogoda koja se upravo spremala sručiti na Kershawa bila je ipak izuzetna. Oluja je bjesnjela kanjonom jačinom od devedeset kilometara na sat i gurala pred sobom vodenu masu. Kershawov konj pokušao se okrenuti, kako bi se vratio, ali mu Kershaw to nije dopustio. Što se više približi rijeci prije nego što ga Queho ugleda, njegovi će izgledi da ga nadvlada biti veći.

Podigao je glavu i osluhnuo. Nalazio se u uskom kanjonu i do njega je dopiralo strašno urlanje pobješnjele oluje što se brzo približavala. Podigao je pogled i zaključio da se zajedno s konjem ne može nigdje skloniti. Stijene bijahu strme. Bilo je prekasno da se duže razmišlja. Podigao je ruke i uhvatio se za vrh stijene što je virila iznad njegove glave upravo u posljednji trenutak, jer se iza zavoja upravo skotrljala ogromna masa žute mutne vode što je valjala i rušila pred sobom sve, ponijevši sa sobom i Kershawova konja.

Pošlo mu je za rukom da se povuče na stijenu za koju se uhvatio rukama. Sjeo je, izuo čizme i zamišljeno žvakao komadić duhana. Opet je ostao bez konja, još prilično daleko od cilja, i pitao se što da radi. Zadubljen u misli, promatrao je žutu bujicu kako se kotrlja kanjonom i čekao da se nevrijeme stiša.

* * *

Već se smračilo kad je kiša prestala, bujice nestalo i Kershaw mogao sići sa stijene. Razmekšano tlo pod njegovim nogama lijepilo mu se za stopala dok je polagano krenuo dalje. Mjesec je upravo izašao i u daljini Kershaw ugleda nabujalu rijeku Colorado. Koračajući, razmišljao je o svemu što mu je ispričala Amy i ponavljao u sebi sve pojedinosti o Quehovo-voj spilji.

Trebalo je mnogo umijeća, hrabrosti i volje kako bi se nezapažen približio spilji, ali napokon je ipak uspio. Nedaleko od sebe ugledao je Queha, ali ga on na svu sreću nije opazio, jer je upravo nekamo odlazio.

Kershaw je pričekao da se izgubi, a zatim se šljunčanom padinom uspeo do spilje. Ušao je i kresnuo šibicom.

– Tko je? – uplašeno će Mildred.

– Lee Kershaw. Gdje je guvernerova nećakinja? – upitao je mirno.

Žena je šutjela i uplašeno ga promatrala. Čuđenje i strah oduzeše joj na trenutak dar govora. Pronašao je petrolejku i pripalio je. Svjetlo je obasjalo unutrašnjost. Na jednom od ležaja spavala je Lucille.

– Gdje je stražnji ulaz u spilju? – raspitao se Kershaw.

– Tamo – pokazala je rukom Mildred. – Dolje vode ljestve od užeta i...

– Znam, rekla mi je Amy – prekinu je Kershaw.

– Živa je? – začudila se Mildred. – Gdje je?

– U Prescottu, vjerojatno u nekom salunu – slegnuo je ramenima Kershaw.

– A što će biti s nama?

– Došao sam po vas – objasnio je Kershaw. – Probudite djevojku i stanite blizu ulaza. Ako spazite Queha, odmah me obavijestite.

Pogledao je Quehove puške, izabrao vinčesterku kalibra 73 i opskrbio se kutijom metaka. Uzeo je i tanje užice i krenuo prema unutrašnjosti spilje.

– Tko je to? – začudila se Lucille čim se probudila.

– Lee Kershaw, dušo. Došao je po nas – obavijestila ju je Mildred.

– Što je učinio Quehu? – uplašeno će djevojka.

Kershaw se začudeno okrenuo i pogledao djevojku.

– Da, tako je... što ćete... – slegnula je ramenima Mildred.

Kershaw je šutke prišao otvoru, svezao užice za svjetiljku i spustio je u dubinu. Pri dnu je ugledao otvor što je vodio prema stražnjem izlazu.

Otišao je po Quehovo oružje i komad po komad pobacao u dubinu, svinuvši najprije svaku cijev kako bi ga sasvim onespobio za dalju upotrebu. Za oružjem je bacio sanduke s hranom, a za njima kutije eksploziva i municije.

– Zašto to radite? – pitala je Lucille.

— Kako bih ga spriječio da se i dalje skriva ovdje i čini zlodjela — objasnio je Kershaw. — Je li vam taj razlog dovoljan? — upitao je i pripalio cigaru što ju je pronašao među Quehovim zalihama.

— Što će biti s njime kad mu sve ovo uništite?

— Čim vas dvije izvedem odavde, Queho me više ne zanima — slegnuo je ramenima Kershaw.

— Morao bi vas zanimati, vas i cijelo ovo prokleta društvo! — razljutila se Lucille.

— Donekle imate pravo — tiho će Kershaw. — Društvo je zakazalo, kao i često dosad. Odbacilo ga je i nije ga željelo prihvatiti, ali sad je on sam sebe prognao i porušio i posljednji krhki most što ga je vezao za to naše društvo. Za njega više nema povratka. Pokušao je stvoriti ovdje svoj vlastiti svijet, i želeći se osvetiti uništio je samoga sebe!

— Zašto mu ne ostavite taj njegov mali svijet u ovoj spilji? — pokušala je Lucille.

— On je ubojica, Lucille, nemojte to zaboraviti — upozorio je Kershaw. — Povratka nema.

— Zar ste vi njegov sudac? — gotovo je kriknula djevojka.

— Nisam — odmahnuo je glavom Kershaw. — Nisam ni sudac ni krvnik, nadam se barem da neću biti prisiljen postati krvnikom — dodao je i kraj djevojke otišao do izlaza. — Nema ga? — obratio se Mildred.

— Nema.

— Čekat ćemo do mraka, a onda krećemo — odlučio je Kershaw. — Moramo prijeći šljunčanu stazu. Čut će nas, ali nas neće vidjeti. Nećemo se ni pokušati sakriti, jer ovaj predio ionako poznaje kao vlastiti džep i svaki naš takav pokušaj unaprijed bi bio osuđen na propast.

— Mogle bismo ostati ovdje dok ga vi ne pronađete — predložila je Mildred.

— Ne! — odlučno će Kershaw. — Obavezao sam se da ću vas izvući odavde i dogovoreno je da ga ne moram ubiti ako nije prijeko potrebno.

— Mogli biste dobiti visoku nagradu...

— Ne zanima me ništa drugo osim moje slobode — odmahnuo je glavom Kershaw i vratio se u spilju.

Lucille je nestala. Opazio je da su ljestve spuštene u dubinu i shvatio: djevojka je prebjegla Quehu!

* * *

Mjesec se pojavio na noćnom nebu i obasjao šljunčanu padinu što se spuštala ispod ulaza u spilju.

— Hajdemo! — zapovjedio je Kershaw.

— Vidjet će nas po ovoj mjesecini — usprotivila se Mildred. — Osim toga, Lucille mu je zacijelo rekla da smo ovdje.

— Razlog više da što prije nestanemo, ili možda želite da nas drži ovdje zarobljenima

dok nam ne ponestane vode? Ukoliko se vrati ovamo, može nas puškom, koja vama zaista nije nepoznata, držati na nišanu koliko god dugo želi.

Poslušala ga je i krenula. Uzeo je spremnik s barutom i fitilj, pa se uputio za Mildred.

Lucille vjerojatno nije odmah pronašla Queha pa su morali požuriti dok on ne sazna što se dogodilo i ne vrati se. Mildred se našla u podnožju padine i odmah se sklonila iza obližnje stijene.

– Dalje! – zapovjedio je Kershaw prišavši joj.

– Moram se odmoriti barem nekoliko trenutaka – teško je disala punašna žena.

– Rekao sam da nemamo vremena. Dalje!

Nije se usudila dalje protusloviti i krenula je za Kershavom. Uputio se prema spilji odakle je Queho crpio vodu.

– Znate li rukovati puškom? – upitao je.

– Znam.

– U redu. Evo vam ova vinčesterka. Sklonite se tamo kod one stijene dok ja ovdje nešto obavim.

– Ušao je u spilju i bacio vedro za vodu zajedno s užetom u rijeku. Postavio je spremnik s barutom i fitilj u spilju i zgrnuo na njega malo kameinja, a potom se vratio k Mildred razmotavajući za sobom klupko fitilja. Okrenuo se i pokazao rukom prema dolje.

– Pomaknite se stotinjak metara dalje – odredio je.

– Moramo li tim putem krenuti? – raspitala se Mildred. – Koliko je daleko do nekoga sigurnog mjesta?

– Strpite se, Mildred! – nasmiješio se Kershaw.

– Što još radite ovdje?

– Namjeravam dići u zrak ovu spilju odakle se Queho opskrbljuje vodom, a onda ću potražiti Lucille.

– Kako? Riskirate da se ja izgubim kako biste pronašli Lucille? – čudila se Mildred.

– U pogodbi koju sam sklopio s guvernerovim tajnikom i vašim mužem rečeno je da vas moram obje spasiti – objasnio je Kershaw.

Eksplוזija je odjeknula gromoglasno i otvor u spilju bio je zatrpan.

– Sve je ovo ludo – šapnula je Mildred. – Odustanite od traženja Lucille. Ionako ćete biti pomilovani. Osobno ću se za to pobrinuti.

– Vjerujem da biste pokušali – nasmiješio se Kershaw.

– Queho i ja jedini osim vas znamo što se uistinu dogodilo one noći na brodu i zato me se toliko silno plašite, Mildred!

– O čemu govorite?

– O istini, Milly, samo o istini!

– Dobit ćete pomilovanje, nije li to dovoljno?

– Možda želim više. Što ako ne namjeravam preostale godine svoga života proživjeti kao navodni ubojica i nasilnik, što ako želim da napokon progovorite i sve priznate?

– Previše tražite, Lee!
– Queho mi je u zatvoru pričao kako ste jadnog Ahvotaa sami pozvali k sebi dok je vaš muž bio na putu.

– Zaboga, je li moguće da mu se taj jadnik povjerio? – zgranula se Mildred.

– Nije – nasmijao se Kershaw. – Ali vaše mi zaprepaštenje dovoljno govori.

Pogledala je vinčesterku u svojoj ruci i zamislila se.

– Kad biste me sad ubili, i sami znate da nikad ne biste živi izišli odavde – mirno će Kershaw.

– Dat ću vam novca koliko god želite – uzrujano će Mildred. – Čujete li? Koliko želite! Samo nemojte mojem mužu nikad reći ovo što ste upravo saznali.

Ustala je i otkočila pušku.

– Ne namjeravam razgovarati s njime, Milly – mirno će Kershaw.

Uto se oglasio pucanj. Žena, premda neozlijeđena, podigla je ruke i kriknula. Puška je poletjela zrakom i odbačena pala podalje od njih.

– Krasno – zajedljivo će Kershaw. – Bez ove vinčesterke imamo još manje izgleda da se živi izvučemo odavde.

Sa sljedeća dva metka Queho je sasvim uništio vinčesterku, što je raskomadana u nekoliko dijelova ležala na kamenu tlu.

– Prokletnik – promrmljao je Kershaw i zavio cigaretu. Razmišljao je što da učini. Savjest mu je nalagala da potraži Lucille, a razum ga upozoravao da se izlaže velikoj opasnosti. Podigao je glavu i začuo opet Quehovu pušku. Mješanac je opet pucao s nekoga drugog mjesta.

Kershaw je legao potrbuške i počeo puzati unatrag. Mildred više nije bila ondje gdje se morala skloniti. Domogao se prolaza što je prestijecao stjenoviti labirint i osjetio miris njezina već gotovo ishlapljelog parfema pomiješanog sa znojem.

– Sretno, Milly – promrmljao je tiho.

Mildred Felding nagonski je krenula putem kojim se nadala vratiti u civilizaciju.

Kershaw je podigao ruku i položio šešir na obližnju uzvisinu. Sljedeći Quehov metak raznio ga je kao pero.

Prolaz kojim je pobjegla Mildred bijaše već u tami i začuvši pucanj bacio se u stranu. Pitao se je li Queho pucao nagonski ili ga je uistinu vidio. Nitko ga po ovoj tami ne bi mogao vidjeti, nitko, osim, naravno... Queho.

* * *

– Jeste li ga pogodili? – raspitala se Lucille. – Nisam – odmahnuo je Queho. – Upravo je punio čahure novom sačmom. – Kako je onu drugu ženu izvukao iz spilje? – upitao je.

– Vidjela ga je kako prolazi ispod spilje i spustila se k njemu – lagala je Lucille zatajivši pred Quehom činjenicu da je Kershaw uništio sve njegove zalihe oružja i hrane.

– Znači da nije dolazio u spilju? – zaključio je Queho.

– Nije, uvjeren sam da i ne zna točno gdje je spilja – lagala je dalje Lucille.

– Zašto nisi otišla s njom?

– upitao je i podigao glavu zagledavši se u njezino sićušno lice. – Zašto si došla k meni?

– Da bih vas upozorila.

– Na što da me upozoriš? Da me Kershaw želi ubiti? – nasmijao se Queho. – To nije ništa novog.

– Dobio je zadatak da nas izbavi iz vaše spilje! Dvije je već spasio! – gotovo je povikala Lucille.

– Možda će me ostaviti na miru ako i ti podeš s njim – tiho će Queho.

– Biste li ga vi pustili da ode?

– Zašto si došla, ženo?

– Ne bih htjela da budete ubijeni – tiho će Lucille.

– Ja ili... Kershaw?

– Željela bih izbjeći da itko bude ubijen!

– To je nemoguće. Netko od nas dvojice mora umrijeti – pomalo sjetnim glasom zaključio je Queho.

– Zašto ga ne možete pustiti da ode? – ustrajala je Lucille. – Zašto?

– Zato što sad zna gdje je moja spilja. Ako već nije bio tamo, odvest će ga ona žena.

– I ja znam gdje je spilja.

– Da, ali ti si još ovdje – nasmiješio se Queho. – Hoćeš li uistinu ostati kod mene?

– Kako bi bilo da odem Kershawu i kažem da se predajete? – predložila je Lucille. – Ako me pustite, vjerujem da ćete biti pomilovani i sve će biti u redu.

– Pomilovan! – nasmijao se Queho. – Govoriš gluposti, ženo. Znaš li što bi učinili sa mnom kad bi me ugledali? Odmah bi me ubili i moju glavu spremili u neku vreću kako bi svakome mogli pokazati da su me uistinu uništili. Ali ja se ne predajem tek tako! Ne! Misliš li da sam budala?

– Kershaw bi vam pomogao – pokušala je Lucille.

– Ne može mi pomoći – sjetno će Queho. – Nekoć smo bili prijatelji, ali i to je sad prošlost – dodao je i ugurao posljednju čahuru u spremište puške. – Ubit ću ga i zauvijek ostati u ovoj spilji. Imam dovoljno zaliha hrane i vode, a sad možda imam i ženu, ukoliko uistinu želiš ostati sa mnom!

Šutjela je ne znajući što da odgovori.

– Kakvo oružje ima Kershaw? – raspitao se Queho.

– Vinčesterku i kolt.

Sjetila se Kershawovih riječi. Rekao je da uništava Quehove

zalihe oružja kako bi ga spriječio u daljim zlodjelima. Žalosno, ali Kershaw je imao pravo. Ogorčeni i razočarani Queho nije mislio ni na što drugo nego na osvetu.

– Znači, sad ima još samo kolt – nasmijao se Queho. – U usporedbi s mojom puškom to je kao da je potpisao vlastitu osudu na smrt. Čim se razdani, Kershaw će umrijeti.

– A što će biti sa ženom?

– Ne znam, imam na raspolaganju još tri metka.

– Ne želite je posjedovati?

– začudila se Lucille.

– Ne, nikad je nisam želio. Jedino što sam htio bilo je da pati zbog svega što mi je učinila. Njezino me tijelo ne zanima.

– Želite se osvetiti zbog onoga što je slagala u vezi s vama i Kershawom?

– Već dugo mislim samo na sebe.

– Mene biste željeli posjedovati, zar ne? – tiho će Lucille. Nije odgovorio. Tamne sjene noći uvukle su se u kanjon i obavile njihova lica. Mjesec je zašao za oblake.

– Nešto sam vas pitala – ustrajala je Lucille. – Bi li ti željela mene? – upitao je odjednom.

Sklopila je oči i uzdahnula. Osjećala je da je želi, ali ne nasilno, već samo ako i ona pride njemu dobrovoljno i osjećajno.

– Ukoliko se predate Kershawu... – polagano će Lucille.

– Ne! – odlučno je prekinе Queho. – Ne predajem se!

Dolje u prolazu kao da se nešto pomaknulo. Začulo se tiho škriputanje kamenja. Kao da je netko protrčao između dvije stijene. Queho opali. Mildred Felding ležala je u zaklonu stijene i teško disala. Odjek pucnja oglasio se kanjonom. Queho je izbacio čahuru i umetnuo pretposljednju u spremište. Zatvorio je oružje i promijenio vizir.

– Želiš li otići? – upitao je odjednom i pogledao djevojku.

– Biste li me pustili?

– Ako želiš...

– Htjela bih jedino poći Kershawu i porazgovarati s njim.

– Uzaludno gubljenje vremena – odmahnuo je rukom Queho.

– Ako kaže da vam ne želi pomoći, vratit ću se ovamo.

– Zašto?

– Možda zato što tako želim.

– Jesi li svjesna u što se upuštaš? Nemoj zaboraviti sve neugodne strane života ovdje: vrućina, loša prehrana, kiše, oluje i nadasve... samoća. Samoća je najgora. Ona izjeda, tjera te do ludila i na kraju polagano ubija!

– Ako budemo zajedno, nećemo biti usamljeni – pokušala je Lucille.

– Već si poludjela – nasmijao se Queho. – Što to govoriš, djevojko? Nestani prije nego što bude prekasno! Pozovi

Kershawa i reci mu da dolaziš, inače bi mogao pucati. Ako... ako se uistinu budeš željela vratiti, dodi za dana kako bih te mogao vidjeti. A sad kreni prije nego što sam se predomislio.

– Kershaw! Lee Kershaw! – povikala je djevojka.

– K..e..r..s..h..aw! – odgovorila je jeka.

Bijaše to jedini odgovor.

– Vjerojatno misli kako ću pucati čim odgovori. Možda ima pravo – ogorčeno se nasmijsao Queho. – Nikad se ne zna.

– Kershawe! Dolazim k vama! – viknula je Lucille.

– Kershawe, ne pucaj! – oglasio se sada Queho. – Ako ubiješ djevojku, propade tvoje pomilovanje – dodao je ogorčeno se smijuljeći.

– Dodite Lucille! – povikao je Kershaw i brzo promijenio položaj.

Ustala je i krenula naprijed. Tada je zastala i oklijevajući se okrenula. Možda je očekivala da će je ipak zadržati, ali samo joj je rukom pokazao neka ide. Požurila je i nestala ubrzo među stijenama.

* * *

– Ne mogu drugačije, Lucille – odmahnuo je glavom Kershaw. – Mogu razgovarati s njime samo ukoliko pristane da preda tu prokletu pušku.

– Neće pristati – već je treći put ponovila Lucille. –

– A ja ne mogu drugačije – uporno je, također treći put, ponovio Kershaw. – Ne mogu mu vjerovati, više ne mogu. Nekoć je on bio jedini u koga sam imao potpuno povjerenje, ali sad se to promijenilo.

– Ni on vama više ne vjeruje.

– Vidite i sami da je sve ovo bezizgledno – slegnuo je ramenima Kershaw. – Moramo nestati odavde prije nego što se razdani. Nisam se obavezao da ću ubiti Queha. Sad, kad ste i vi ovdje, možemo otići. Moja je obaveza ispunjena.

– Obećala sam da ću se vratiti ukoliko mu ne želite pomoći.

– Jeste li poludjeli? Što ćete kod njega? – čudio se Kershaw. – Djevojko, urazumite se!

– Što će biti s njim? – upitala je zabrinuto.

– Progonit će ga potjere iz svih dijelova zemlje. Nemojte zaboraviti da je na njegovu glavu raspisana nagrada od pet tisuća dolara!

– Vi ga nećete progoniti?

– Neću.

– A ipak mu ne želite pomoći!

– Quehu više nitko ne može pomoći, pa ni ja, a vi to dobro znate, Lucille!

– Znači, vraćam se k njemu – prošaptala je tiho i prekrila lice rukama.

– U redu, pobijedili ste – ljutito će Kershaw. – Pokušat ću sve što je u mojoj moći da

mu pomognem, samo ukoliko ga na bilo koji način navedete da preda tu prokletu pušku. Pokušajte, ali plašim se da je sve ovo uzalud.

— Ako ga uspijem nagovoriti da mi preda pušku, hoćete li održati svoju riječ ili ćete me iznevjeriti? — u nedoumici će Lucille. — Ne vjerujem da ću uspjeti, ali ako uspijem...

— Dakako da ću održati riječ — uvjerljivo će Kershaw. Morao joj je lagati. Sama ga je na to prisilila. Drugog izbora nije imao. Ukoliko mu ne oduzme pušku, izgledi da žene izvede iz kanjona bili su neznatni.

— Mogu vam, znači, vjerovati? — plašljivo će Lucille.

— Dajem vam riječ da ga neću ubiti ako mu oduzmete pušku i on bude nenaoružan kad ga ugledam. Je li to dovoljno?

— Mislim da jest — polagano će djevojka.

— U redu. Čim počne svitati, pozovite ga i recite mu da se vraćate.

— Sumnjam da će mi dopustiti da se približim pušci — oklijevajući će Lucille.

— To je vaš problem, djevojko! Rekli ste da mu želite pomoći, prema tome, pokušajte!

XIV

Prvo bisernosivo svjetlo novog dana objasjalo je istočno

obzorje dok se hladan vjetar provlačio kanjonom.

— Queho! — povikala je Lucille.

Stajala je na rubu stjenovitog labirinta i gledala prema mjestu gdje je očekivala Queha. Ponovo je viknula, ali samo je jeka odgovorila na njezin poziv.

Kershaw se s Quehovim dalekozorom u ruci smjestio na suprotnoj padini kanjona. Pažljivo je promatrao okolicu, ali nije mogao zapaziti baš ništa.

Lucille se okrenula ne bi li vidjela barem Kershawa, ali ni njega nigdje nije mogla opaziti. Pitala se nije li ipak pošlo za Mildred i ostavio je ovdje samu s Quehom.

Prešla je stazu što je vodila kroz kanjon i ponovo se ogledala na sve strane. Nigdje nikoga. Počela se uspinjati. U međuvremenu je Kershaw dalekozorom pronašao Quehovo skrovište. Puščana cijev naslonjena između dvije stijene otkrila mu je gdje se nalazi. Cijev se pomaknula, a Kershaw je nagoni sagnuo glavu. Kad je ponovo pogledao u tom smjeru, cijevi je nestalo, a u blizini stajala je Lucille.

— Vratila sam se, Queho! — povikala je. — Čuješ li me? Gdje si?

— Dodji ovamo! — oglasio se on odjednom. Požurila je i ubrzo ga pronašla.

— Dakle? — upitao je kratko.

– Obećao je da ćevam pomoći koliko god bude mogao, ali možda se u međuvremenu predomislio i otišao – objasnila je Lucille.

– Zašto misliš da je otišao?

– Već ga neko vrijeme nisam vidjela.

– Ovdje je, znam da je ovdje. Kako mi namjerava pomoći?

– Ne znam. Rekao je da želi svama razgovarati, ali morate prije meni predati svoju pušku.

– To bi mu odgovaralo – nasmijao se Queho. – Gluposti! Ali ti...ti...si se ipak vratila – dodao je gotovo nježno i nadasve začuđeno. – Idemo u spilju. Potrebne su nam nove zalihe hrane, a i potreban mi je barut i sačma za pušku.

– U spilji nema više ničega. Sve je uništeno – tiho je objasnila Lucille.

Koliko se plašila njegove reakcije, toliko se i nadala da će, spoznavši da su sve njegove zalihe uništene, možda shvatiti da nema smisla i dalje se suprotstavljati.

– Što želiš time reći, djevojko? – ljutito će Queho. Oči mu zasjaše nalik na dvije žaravice.

– Kershaw je sve uništio – mirno će Lucille i ispriča kako se sve zbilo.

– Želiš reći da ničega, baš ničega više nema? – kao omamljen upita Queho. – Sve? Oružje, hrana, municija... Sve! Do vraga! Znači, lagala si mi kad si rekla da uopće nije bio u spilji!

– Plašila sam se što biste mogli učiniti ako saznate da je sve uništeno – pokušala je objasniti Lucille. – Mislila sam...

– Do vraga! – prekine je Queho. – Baš me briga što si mislila! Potrebni su mi barut i sačma! Kako da inače uništim Kershawa?

– Sve je uništio – ponovila je Lucille.

Kershaw je čuo glasove, ali isprva ništa nije vidio. Odjednom je ugledao Queha kako izbezumljen žuri padinom. Uza se nije imao puške! Lucille je vidjela Queha kako juri prema stijenama što su zaklanjale donji ulaz u njegovu spilju.

– Sad, Lucille! – povikao je Kershaw. – Sad! Što čekate! Požurite!

Izašao je iz zaklona i požurio padinom u dno kanjona. Lucille je pogledala pušku. Što ako se Queho vrati dok se još ne bude nalazila na sigurnom?

– Hajde! Ponesite i dodatnu opremu! Do vraga! Lucille! – ljutio se Kershaw. – Želite li mu pomoći ili ne?

Mogla je shvatiti njegovu igru i spoznati da želi predočiti nadmoć i time primorati Queha na poraz, ali u svojoj neopisivoj želji da pomogne nije mogla shvatiti podvalu. Poslušno je podigla pušku i pribor i požurila dolje. Puška joj odjednom ispadne iz ruku i tresnuvši o kameno tlo opali, a metak prozui nedaleko od Kershawove glave.

Požurio joj je padinom u susret i zgrabio pušku.

— Držite barem pribor! — razljutio se.

Pomogao joj je da side niz padinu i očekivao kako će svaki trenutak odjeknuti pucaj, i netko od njih dvoje bit će pogoden, ako ne i mrtav. Uspjeli su se domoći zaklona.

— Što će vam pribor za pušku? — začudila se Lucille.

— Imate li uz pribor nešto sačme i baruta? — pitao je Kershaw i ugurao posljednji metak u spremište.

— Čemu? rekli ste da želite tu pušku samo zato da ne bi pucao u vas. Otišao je u spilju po barut i sačmu.

— Jedan jedini preostali metak, do vraga! — mrmljao je Kershaw. — Zato je, znači, otišao u spilju.

— Da, zato. Što namjeravate? — ozbiljno će Lucille.

Oko osam stotina metara — zamišljeno će Kershaw odmjeravajući vizikom na pušci udaljenost druge strane kanjona.

— Uzet ću drugi vizir.

— Kershawe! — povikala je Lucille. — Prekršili ste danu riječ!

— Smirite se, Lucille — mirno će Kershaw dok je podigao pušku, usmjerivši je prema drugoj strani kanjona i naslonivši je o stijenu pred sobom.

— Kershawe — ponovo će Lucille, ali ovaj put tiše.

— Molim?

— Gorit ćete u paklu ako prekršite danu riječ!

— Već sam bio u paklu — ogorčeno se nasmiješio Kershaw. — Zaboravili ste da sam ljetno proveo u Yumi.

— Ako iznevjerite čovjeka koji vam je nekoć bio prijatelj...

— Bio — prekinuo ju je Kershaw. — A onda me ostavio i pobjegao, ali smirite se, neću ga ubiti i pokušat ću mu pomoći koliko god budem mogao.

— Što će vam onda puška?

— Želim ga prisiliti da baci svoj kolt, posljednje oružje što mu je preostalo. Nema smisla upustiti se u bilo kakav rizik s čovjekom kakav je Queho.

* * *

Queho iz opreza nikad nije igrao samo na jednu kartu i zato je osim arsenala oružja u spilji nešto podalje u nekoj šupljoj stijeni sakrio jednu vinčesterku. Premda mu se žurilo da što prije stigne u spilju i ustanoviti je li Kershaw uistinu sve uništio, otišao je najprije da vidi je li vinčesterka tamo, a zatim, ušavši na stražnji ulaz u spilju, ljestvama se uspeo u nju.

Na stvari razbacane na dnu za sad nije obraćao pažnju. Ionako bijaše mračno. U spilji gore možda je ipak nešto preostalo, mislio je, ali se prevario. Kershaw je zaista uništio sve.

Ljutito je Queho potražio bocu viskija što ju je sklonio od žena. Boca je još bila na

svome mjestu. Potegnuo je nekoliko gutljaja i otišao do prednjeg izlaza iz spilje.

Bijesan i ogorčen ustanovio je da je eksplozija što ju je čuo u noći uništila spilju iz koje je crpio vodu i zatrpala prilaz rijeci i tako se našao ne samo bez oružja i hrane, nego, što je možda još gore, bez vode. Ono malo vode što se zadržalo u pukotinama poslije oluje sunce će za nekoliko dana isušiti. Znao je da nema druge nego napustiti ovo mjesto i krenuti dalje, progonjen mnogobrojnim potjerama iz svih dijelova zemlje.

Pio je viski i razmišljao što da učini. U redu, Kershaw je sve uništio, ali Queho je odlučio ipak sići dolje i pogledati može li se išta spasiti. Uzeo je petrolejku i oteturao do ljestava. Uhvatio se za užu i dok je silazio, svjetiljka mu sklizne iz ruke i odleti u dubinu. Ulje što je iscurilo iz napukle svjetiljke zapalili se i svjetlo plamtećeg ulja obasja rov. Queho je visio na ljestvama i gledao dolje. Ugledao je nekoliko razbijenih sanduka s municijom i hranom.

Spustio se do mjesta odakle je prolaz vodio iz spilje. Zanjihao je ljestve kako bi ih srušio dolje. Pri padu je jedna od metalnih šipki ljestava udarila snažno o spremnik s barutom. Spremnik je pukao i sitna se prašina prosula prema plamenu. Eksplozija što je odje-

knula odbacila je Queha u prolaz prema stjenovitom labirintu. Ošamućen, ostao je ležati na tlu.

* * *

Začuvši žestoku eksploziju, Kershaw je začuđeno skočio na noge i uskoro ugledao Queha kako obavijen gustim dimom tetura iz stražnjeg ulaza u spilju. Učinilo mu se na trenutak kao da je izašao iz pakla, onako čađav i prljav.

Polagano je pošao do mjesta gdje je ostavio djevojku i pušku.

– Zaboga! – otme se Kershawu dok je kroz dalekozor promatrao Qucka kako hoda.

– Što je? – zanimalo je Lucille.

– Čini se da je bio sasvim blizu eksplozije. Pogledajte sami.

Dohvatila je dalekozor i ugledavši ga zažmirila.

– Idem k njemu – rekla je tiho.

– Nikamo ne idete!

– Zašto?

– Zato! Nemojte zaboraviti da uze uza se ima još kolt i tko zna kako bi sada reagirao da vas opet vidi. Osim toga, obećao sam da ću vas živu izvući odavde.

– Neprestano mislite samo na sebe – prezirno će Lucille.

– Samo vam je vaše pomilovanje na umu.

– Dakako, to je barem razumljivo.

U međuvremenu je Queho stigao do mjesta gdje je smatrao da će naći Lucille, pa spoznavši da je nema, razočaran i ljutit, zaurao je od bijesa. Kao da ga netko progoni odjurio je natrag prema stjenovitom labirintu odakle je malo prije došao, i kad ga je malo poslije Kershaw ugledao na izlazu, osjetio kako mu niz leđa prolaze žmarci. Queho je u ruci držao vinčesterku, mahao njome i vikao.

Kershaw je u cijevi imao samo jedan jedini metak i sve je ovisilo o tom metku.

— Molim vas, nemojte ga ubiti — preklinjala je Lucille.

Odjekne pucanj i Lucille uplašeno krikne, ali metak nije pogodio Queha već mu je izbio iz ruke vinčesterku i odbacio je daleko među stijene. Posljednji metak što ga je imao na raspolaganju, Kershaw nije iskoristio da ubije Queha već ga je uperio u mnogo manji i teži cilj, njegovo oružje.

Mješanac je kriknuo i pojurio k pušci, podigao je i onda bijesno bacio. Metak je raznio obarač i učinio je neupotrebljivom. Izvukao je kolt i polagano krenuo prema Kershawu. Ovaj je također povukao svoj revolver i stao uspravan, očekujući nekadašnjeg prijatelja.

Sad kad su obojica imala samo koltove, bijahu ravno-pravni, čak je Kershaw možda bio malo vještiji u rukovanju revolverom, barem se tako nadao.

— Sđđđte dolje u kanjon — obratio se Kershaw djevojci kad im je Queho prišao na udaljenost od dvjesta metara. — Požurite! doći ću za vama. Vjerojatno ćete brzo naići na Mildred. Koliko je ja poznajem, zacijelo nije otišla daleko prije nego što će se odmoriti.

— Ostajem!

— Onda se barem sklonite, do vraga!

— Lijepo od vas što niste pucali u njega nego u pušku. Hvala vam, Lee — tiho će Lucille.

— Nije to bilo lijepo nego ble-savo — odsijeće Kershaw. — A sad se napokon sklonite i prestanite mi smetati.

Kad im je Queho prišao na desetak metara, Lucille je odjednom skočila iz zaklona.

— Queho, nemoj pucati! — povikala je. — Želimo ti pomoći! Mi smo ti prijatelj!!

Queho je zastao i ošnuo je pogledom razjarene ranjene zvijeri.

— Izdajico! — prociđedio je, podigao kolt i uperio ga u nju.

Prije nego što je stigao zapucati, pogodio ga je u desnu nadlakticu metak iz Kershawova revolvera. Zateturao je i ispuštio kolt.

— Što čekaš? Pucaj! — povikao je i pogledao Kershawa.

Kershaw ga je gelado neko vrijeme, spustio revolver i uhvatio Lucille za ruku.

— Dodi! Idemo — rekao je i povukao je za sobom.

Dok su odlazili, gledala ga je začuđena kao da ne shvaća što se događa.

– Kao što sam već rekao, ne želim biti krvnik – objasnio je Kershaw.

U PRIPREMI:

Bill Murphy:
POTJERA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1404 d, a za 6 mjeseci 702 d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka Zagreb, s oznakom »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50 Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

Uplata na devizni račun 30101-37-25730-3252051 kod – Zagrebačke banke Zagreb (za »LASO«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

Ne zaboravite!

LASO, posebno izdanje,
nalazi se kod Vašeg
prodavača novina!